sm.a-bg.net

Законът е напечатан само за робовете • Христо Ботев

цена 0,50 лв

София • февруари 2007 • брой 2 (197) • година XVII • 12 страници

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Революционната философия на Бакунин 2

Своя философски принцип Бакунин изказва по начин, който звучи като тревожно биеща камбана, призоваваща на бунт, зовяща към Революция.

И това ли е добре за революцията? 3

Да използваме днешните проблеми на всички потискани за мобилизацията на „низшите класи", да насочим техните недоволства като таран срещу стълбовете на държавата и капитала.

Българските медици в Либия 4

Организираните напоследък протести из цялата страна, като че ли са повече за успокоение, отколкото да окажат някакво влияние върху Кадафи, който по всичко личи, че не са впечатлява много.

134 години от обесването на Васил Левски 7

На обесването на Левски е могло да има бунт, въстание, метеж, демонстрация – не е станало нищо! Подвигът дори не е остойностен. Народът остава в дълг.

Глобализация и антиглобализъм 10

Най-едрите играчи обират спестяванията на дребосъка съобразно библейската максима: „Който има ще му се придаде, а който няма, ще му се вземе и малкото", за да му... дойде акълът.

НАРОДЪТ СРЕЩУ ТОПЛОПРЕСТЪПНИЦИТЕ: БОЙКОТ НА ЛЪЖИТЕ И ГРАБЕЖИТЕ

Точка на кипене

Софийската „Топлофикация" не е просто скандал, а грабеж и ограбеното трябва да се върне

„Нямам думи! Сметката за месец декември за 58 кв. м. апартамент е 360 лева!!! Много съм бесен, кажете кого да убия?!" пише нашият читател Георги Стоянов от София и не е сам. Престъпната държава и нейният софийски клон, наречен Столична община, трябва да си платят огромната сметка към нас, защото гратисният им период свърши отдавна. Поколения българи са строили централи, магистрали, тръбопроводи, съсипвали са живот и здраве в рудници и пещи, за да бъде животът на техните деца по-светъл, по-топъл и по-удобен. Животът на техните деца, а не на шепата самозвани търтеи, перчещи се с охолство на фона на освирепелия от наглостта им народ. Вмирисаната шайка политически фигуранти продължава да се замеря с изпражнения в един мерзък спектакъл и да твърди, че ние сме виновни, че не сме си плащали сметките. Не. Ако сме виновни в нещо, то е, че не сме им потърсили сметка. Сметка, която няма да остане неплатена като надутите им килокалории. Да изтръгнем от лапите им всичко, което им дава власт над живота ни – централите, тръбите, пътищата, правото им да решават кое колко струва – правото им да ни ограбват. Защото баламите може никога да не свършват, но търпението на небаламите свърши! ФАБ призовава всички тях на бунт срещу самозабравилата се власт. На първо време – нито стотинка на „Топлофикация"! Бойкот на сметките, докато не си върнем контрола върху онова, което ни принадлежи. Борбата продължава. •

ПОРЕДНИЯТ ЗАКОН ЗА ДОСИЕТАТА НА ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ

Какво и кой се крие пак зад досиетата

Още на „първо четене" се набива в очи, че поредното издание на този многострадален закон, приет с единодушие от управляващи и опозиции в 40-то НС, е дело на кретени или на „антени" (така на жаргона на затворниците и концлагеристите се зовяха доносниците на ДС) и рекрутиращите ги „ръководни" кукловоди. За управляващите приемането му е естествено – от текста личи, че тук е пипала вещата ръка на „чекистите" в и около БСП, НДСВ и ДПС. Какво е съотношението между антени и олигофрени сред опозиционните депутати, така няма да узнаем и сега поради членовете на закона, върху по-съществените от които ще се спрем в нашия коментар. Едно може да се твърди със сигурност: **във всяка от парламентарните групи в опозиция доносниците имат „квалифицирано мнозинство"**, иначе нямаше да приемат закона.

Глава I обещава **да бъдат обявени поименно всички щатни и нещатни агенти на ДС, които *„заемат публични длъжности или извършват публични дейности"***. От обещания глава не боли. След като изброява в километричен списък длъжностите и дейностите, подлежащи на задължителна проверка, Глава втора ни осветлява кои са „органите" (*пак тая мръсна дума*), които ще осъществят „разкриването и обявяването на принадлежността на **български граждани** (?) към ДС".

По закон (Глава II, Раздел I, Чл. 4, ал. 1) главният „орган" е деветчленна „Комисия", която била *„Независим държавен орган"* (което е нещо като... дървено желязо). Членовете ѝ се избират от т. нар. Народно събрание, което гарантира пълен контрол и всякакви комбинации над тях (Чл. 5, ал. 1). За всеки случай с ал. 4 са взети предпазни мерки: осъжданите по наказателни дела от общ характер не могат да бъдат членове, **дори и да са реабилитирани**. По този начин всички, които са се борили срещу терористичната политика на Диктатурата (1944-1989 г.) или са били нейни жертви, се елиминират на „законно основание". Националната служба за „сигурност" (НСС), която е ръководена и композирана от копоите на бившите Второ главно управление (контраразузнаване) и Шесто управление (политическата полиция) на ДС, **„извършва специално проучване за надеждност"** на „независимите" кандидати (Чл. 6, ал. 3).

Макар че „досиетата" на ДС ще бъдат изпратени в „централизиран архив" (Чл. 1, ал. 3), достъпът до тях ще става с разрешение на „Комисията" (Чл. 9, т. 3). Фаталният член 13 е за двойно осигуряване: „Комисията" ще получава информациите от „службите за сигурност", които бъкат от старите муцуни на ДС!!!

Точка 1 от ал. 2 гарантира окончателно „независимостта" на членовете на Комисията: за проверяваните щатни и нещатни доносници на ДС те ще получат ***„писмени доклади" от „новите орга-***

» » » продължава на страница 3

ПОЛИТИЧЕСКА ЗИМА

Бесните не слушат десните

опозицията разчита на доверчивите будали

ДСБ събра 500 тъмносини симпатизанти да викат „Оставка" пред министерството на Овчаров на 29 януари. Към тях се присъединиха и шепа Юнаци от ГЕРБ, които също развяха два транспаранта, уверяващи столичани, че и гербистите в София му искали оставката.

Предимно пенсионерската проява остави впечатление, че няма изобщо проблем със сметките за парно – за евро-либералния избирател на Костов бедността все още е порок. Десебарите искат „Р. Овч. да плати сметките" не защото нямат пари, а защото са против Овчаров и другите... абе, комунисти. Виж, при една власт на добричките демократи от по-бившото правителство сметките няма да паднат, разбира се, но хората ще ги плащат с леко сърце и ще пеят от радост, защото тез хубави хора ги скубят с финес, по европейски. 1997. Големите очаквания. Някаква такава боза.

Грънци. Костов и свита имаха цялата власт след като комунистите на Виденов подадоха много оставки и се видя какво стана – едно голямо нищо. Хубаво, „БСП е мафия", но когато си имал син президент, син парламент, синьо правителство, че и пълен син мандат и не си мръднал пръст да ликвидираш тая мафия, става ясно защо посещаемостта ти е паднала няколкостотин пъти, Костов. Защото никой друг нямаше такъв шанс да ликвидира болшевишката мафия като теб и вероятно никой друг няма да има, а ти го продуха. И сега виденовите министри пак яхнаха мерцедесите, а вие сте изпаднали сарафи, надяващи се някой да мине през дюкяна ви да му обмените недоволството в залъгалки, като си приберете бюлетините от комисионната. Но малцина останаха неразбралите, че „десните" не искат да накажат червената мафия, а да я заместят. •

БЪЛГАРСКИ АНАРХИСТКИ ПОРТАЛ

http://a-bg.net

БЕЛЕЖКИ ВЪРХУ ФИЛОСОФИЯТА НА АНАРХИЗМА

Философията на Михаил Бакунин

» » » продължава от миналия брой

3. Преход от Хегел към диалектиката на социалната революция

Със същата енергия и страст, с която Бакунин е проповядвал в Москва философията на Хегел, сега, пристигнал в Берлин, той се заема да разшири и задълбочи познанията си за нея и изобщо да се школува по философия на професионално равнище като студент в Берлинския университет. На първо място усилията му са насочени към изучаването на логиката – именно тази дисциплина, третирана по своеобразен начин, е в основата на философската система на Хегел. Установява тесни приятелски връзки с младия професор по логика Вердер, при когото слуша курс по логика и взима уроци. За отбелязване е прослушването на курса на Шелинг по философия на откровението и установяването на лични контакти с най-известния жив немски философ през това време. Както изглежда, стартът на университетските занимания на Бакунин в Берлин е твърде обещаващ за успешна университетска кариера в областта на философията.

Наред с пряката учебна дейност, Бакунин с пълни шепи черпи от културния живот на Берлин, което също е важен фактор за формирането на един философ. Скоро след пристигането си в Берлин, Бакунин завързва връзки с Херман Мюлер-Стрюбинг, наскоро излязъл от затвора след седемгодишен престой за революционна дейност; в момента на дружеските им контакти той е активен сътрудник на вестници и списания. Някъде през есента на 1841 г. Бакунин се запознава и бързо се сприятелява с един от лидерите на младохегелианците, Арнолд Руге, лежал шест години в затвора заради политическата си дейност. По време на триумфалното шествие из Германия на прославения революционен поет Георг Хервег през пролетта на 1842 г. Хервег и Бакунин се запознават в Дрезден и бързо се сприятеляват. Така си допадат, че известно време даже живеят заедно в една квартира. По това време Бакунин се запознава и с талантливия немски музикант и композитор Адолф Райхел, дружбата с когото го е свързвала през целия му живот, до самата му смърт. Потопил се в атмосферата на духовния живот в Германия в навечерието на Революцията от 1848 г., Бакунин внася нови мотиви в сферата на философските си размишления. Той подчертава, че вътрешните противоречия по необходимост съдържат в себе си указание за своето разрешение, при което акцентира на последния момент – разрешаването на противоречията; тази активност се пренася от противоречията в абстрактната сфера на понятията към конкретната сфера на човешкия индивид с неговите реални противоречия, потребности и стремежи: "Всяка истинска потребност, всяко истинно движение – всичко това по необходимост трябва да се осъществи."[1]; „Човек не бива да се застоява в безкрайната и общата неопределеност на своето съществуване... Той е длъжен да живее и действа..."[2]; „Само не изпадайте в отчаяние: всичко ще ви се отдаде. Всеки истинен и действително живущ в човешката гръд стремеж трябва да се изпълни... Вгледайте се смело в дълбочината на своята душа и ще откриете там такива съкровища от любов, истина и блаженство, за каквито не сте и подозирали. Против страстите и леността на духа ние трябва да насочим волята. Волята е всемогъща, за нея няма нищо невъзможно, защото нейната природа е безкрайна, защото нейната същност е безкрайната свобода."[3]; „Животът е прекрасен, въпреки че е и тежък, и той е прекрасен и истински именно за това, защото е тежък. Вяра и мъжество – ето лозунгите... Господ да ни опази от всяка жалка отстъпчивост... само това е истинно и действително за човека, което той възпроизвежда от дълбинния източник на своето своеобразие"[4]; „Когато ние говорим, че животът е прекрасен и божествен, то с това ние казваме, че той е пълен с противоречия; а когато говорим за противоречия, то това не са празни думи. Ние говорим за такива, които са не някакви сенки, а действителни, кървави противоречия... и те трябва да се разрешат именно поради това, че те са *действителни противоречия.*"[5]; „... да живееш значи не само да мъдруваш, но и да бъдеш, т.е. да бъдеш реално действащ, активен човек. Само делото е истински живот, а действителното дело е възможно само при действителни противоречия, само при действителни препятствия."[6]

Това развитие на мотива за реалната действеност на човешкия индивид завършва с появата на нов обект в сферата на философските размишления на Бакунин – злободневната политическа проблематика. Но този нов момент не е просто допълнение към оформилата се дотогава система от философски схващания у Бакунин, а влиза в противоречие с нея и радикално я преобръща. Това намира израз най-напред в първата му публи-

» » » продължава на страница 6

Бакунин за революцията

ПЪРВА БЕСЕДА

В: Темата на настоящата ни беседа ще бъде революцията. Какво разбирате под думата „революция"? Какво е това революция?

Бакунин: „Революцията не е детска игра, не е академически дебат, който нанася смъртоносни удари единствено по самолюбието, нито е литературен конкурс, където се лее само мастило. Революцията, това е война, а по време на война се руши и се убиват хора. Разбира се, много е тъжно, че човечеството не е изобретило по-мирна форма на прогреса, но досега всяка нова крачка напред в историята се е раждала в кръвта. Между другото, реакционерите в това отношение не могат да обвиняват революцията. Те винаги са проливали повече кръв, отколкото тя." *(Т. 3, с. 12, „Бернские медведи и петербургский медведь").*

„Революция, това е премахване на държавата." *(Т. 2, с. 69, „Кнуто-Германская империя и социальная революция").*

В: Ние обикновено различаваме два вида революции – социална и политическа. Какво е социалната революция според вашите разбирания?

Бакунин: За да бъде дадена ясна представа за моите разбирания относно социалната революция, ще разгледам един факт от френско-пруската война.

„На едно събрание на левите, 23 и 24 август, в което взели участие Тиер и няколко водещи членове на левия център, било изразено намерение да се премахне министерството. Тиер настоявал да не се прави това и накрая ги попитал: „Но с какво ще го замените, какви хора ще назначите в министерските кабинети?". Нечий глас, не знам чий, отговори: „Кабинет няма да има, ще управлява изцяло въоръженият народ чрез свои делегати" – само ако в тези думи не отсъства всякакъв смисъл, то би могло да означава следното: Национален и ограничен революционен конвент – не Учредително Събрание със законен образ и съставено от делегати на всички френски кантони, а конвент, съставен от делегати на градовете, които ще извършат революцията. Не знам кой изказа тази безумна мисъл и на кого принадлежеше гласът, който се разнесе из „съвета на мъдреците". Може би беше магарето на Валаам или някое невинно върховно животно на гамбетите? Но, несъмнено, магарето говореше по-добре от своя пророк. Това, което предлагаше това магаре, беше именно социална революция." *(Т. 5, с. 147, „Писма до французина")* При тези условия „работническите маси ще отхвърлят от себе си окончателно ненавистното, вековно иго, ще разрушат из основи буржоазната експлоатация и основаната върху нея буржоазна цивилизация, а това означава тържество на социалната революция, унищожение на всичко, което се нарича държава". *(Т. 1, с. 79, „Държава и Анархия")*

В: А какво ще кажете за политическата революция?

Бакунин: „... Всяка политическа революция, която не си поставя за цел постигането на незабавно икономическо равенство е от гледна точка на народните интереси и права, нищо повече от лицемерно и прикрито реакционерство." *(Т. 5, с. 83 „Писма до патриотизма")*

В: Значи, според вас, политическата революция не трябва да предшества социалната – и едната, и другата трябва да бъдат извършени едновременно?

Бакунин: „Немските социалисти са почти единодушни, че политическата революция трябва да предшества социалната революция, което според мен е генерална грешка, защото всяка политическа революция, която се извърши преди (и следователно без) социална революция, би била една буржоазна революция. А буржоазната революция може само да подпомогне въвеждането на буржоазен социализъм; т. е. тя неизбежно ще доведе до експлоатация на пролетариата, може би по-лицемерна и по-изкусна, но не по-малко задушаваща и угнетяваща." *(Т. 5, с. 225 „Писма до французина")*

В: В какво се състои социалната революция? Каква е нейната програма?

Бакунин: „Социалната революция трябва да постави край на старата система на организация, основана на насилие, като предостави пълна свобода на масите, комуните, федерациите, както и на отделните индивиди и да унищожи веднъж завинаги причините за каквото и да е насилие – самото наличие на държава, чието сваляне ще завлече след себе си цялата несправедливост на юридическото право и всичките лъжи на различните култове – въпросното право и култове никога не са били нищо друго освен услужливи санкции в услуга на насилието (моралното и физическото) – те осъществяват, поддържат и поощряват държавата." *(Т. 4, стр 285 „Парижката комуна и разбирания за държавата")*

„Унищожението на всеки вид експлоатация, както и унищожението на всякакъв вид политическо, юридическо и правително-административно подтисничество, т. е. унищожението на всички класи посредством икономическото изравняване на всички хора и унищожаването на последната опора на класите – държавата. Това е програмата на социалната революция." *(Т. 1, с. 118, „Държава и Анархия")*

В: Какъв трябва да бъде характерът на една социална революция: национален или интернационален, универсален?

Бакунин: „Характерът на социалната революция е универсален... Социалната революция не може да бъде революция на един народ – тя по дефиниция е интернационална." *(Т. 1, с. 75, 119, „Държава и Анархия")*

В: Защо социалната революция задължително трябва да има интернационален характер? Не е ли възможно тя да победи в една отделна страна?

Бакунин: „В съвременната политическа, юридическа, религиозна и социална

» » » продължава на страница 6

КРИТИКА И ДЕБАТИ

И това ли е добре за революцията?

Бележки на Георги Константинов към един от изнесените доклади на X конгрес на ФАБ

В доклада на нашия приятел Ал. Ванчев „ЗА СЪСТОЯНИЕТО НА РЕВОЛЮЦИЯТА“ е засегнат един от въпросите на системата за СОЦИАЛНО ОСИГУРЯВАНЕ, отнасяща се до виталните интереси на милиони хора на наемния труд в условията на днешната политическа, правна и социалноикономическа система. Това е въпросът **за пенсионерите и техните пенсии. Искаме или не,** той е част от **големия социален въпрос** и е обект на „програмата минимум“, с която предлагаме **наши решения в защита на ежедневните и непосредствени нужди на хората, ТУК И СЕГА!**

С издигането на „минимални искания“ ние преследваме двояка цел: от една страна проявяваме нашата солидарност с всички гладни и онеправдани, потискани и грабени, като им показваме, че техните проблеми не остават встрани от погледа и акциите ни, че не сме предали решението им в ръцете на социалдемократите, бюрократите и богатите, нито сме ги отложили до „след революцията“ или до гръцките Календи; От друга, ние свързваме тези искания (или би трябвало да го правим) с всестранната критика на днешното общество и с ежедневните битки върху всички негови терени, стремейки се да ги използваме за мобилизацията на всички слоеве на „низшите класи“, да федерираме техните недоволства и ги насочим като таран срещу стълбовете на държавата и капитала **с оглед подготовката им** за **Социалната революция**. Как е поставен този въпрос в доклада? Ето всичко, което е написано по него в януарския брой на в-к „Свободна мисъл“ за 2007 г., в горната половина от последната колона на стр. 7:

„... Всичко, за което говорим днес, като перспективи и варианти за социална промяна ще бъде видяно в най-добрия случай от нашите деца...“ и малко по-надолу *„... всяко радикално преобразуване на обществото може да започне да дава своите видими плодове едва след няколко десетилетия.* (Всичко това е казано, след като в началото на доклада е заявено че: *„Единственият смисъл от нашите анализи на събитията у нас и при другите народи е да ползваме информацията, знанията и опита, за да бъдем МАКСИМАЛНО ЕФЕКТИВНИ В ПОДГОТОВКАТА НА ПРЕДСТОЯЩАТА РЕВОЛЮЦИЯ...“*) *„Точно затова* – продължава докладчикът – ***нашата борба не може да бъде борба за днешните пенсионери или дори хора на средна възраст.*** *Ако ние обещаваме нещо за тях, просто лъжем. Трябва ясно и честно да им кажем, че те са едно или две пожертвани поколения, които могат да направят нещо единствено за своите деца и за децата на техните деца. А ако вместо това продължават да ревват за мизерните си пенсии и скъпи лекарства, тогава да не питат защо и на децата им не им пука особено за тях. Това е горчивата и груба истина...“*

> Ние се стремим да използваме днешните проблеми на всички гладни, онеправдани и потискани за мобилизацията на всички слоеве на „низшите класи“, да федерираме техните недоволства и ги насочим като таран срещу стълбовете на държавата и капитала с оглед подготовка им за Социална революция.

Мисля, че да се прави на Чърчил, който казал на британците в началото на Втората световна война, че *„не им обещава нищо друго, освен кръв, пот и сълзи“*, или на Тодор Живков и на неговия партиен агитпроп, ко-

» » » продължава на страница 5

ПОРЕДНИЯТ ЗАКОН ЗА ДОСИЕТАТА НА ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ

Какво и кой се крие пак зад досиетата

» » » продължава от страница 1

ни“. Те ще *„подготвят и справочния апарат (картотеки, каталози, фондови книги, регистрационни дневници, архивни регистри и т. н.)“* (Чл. 17). По-нататък става ясно, че дори всички заети с тази мръсна работа да изпълняват добросъвестно задълженията си, на тях ще са им необходими поне **100 години** за *„окомплектоване, подготвяне за предаване по архивни фондове след проверка и сверяване дело по дело в архивния регистър на съответния архивен номер, номер на фонда, номер на архивната единица, брой листа, констатираните нередности (липса на цели дела, на листа, на заверителни надписи и др.)“*. **Нищо не е казано за „работните дела“ на доносниците, в които са оригиналите на собственоръчно написаните от тях доноси**. Да не говорим за извършените престъпления спрямо *„обектите на разработките“* на ДС, а още по-малко за съдебна отговорност на престъпниците-инквизитори, садисти и палачи. Данни за „починалите“ такива не подлежат на публикуване (Глава III, Раздел II, Чл. 30, ал. 1, т. 1) – скрити и покрити остават за вечни времена престъпленията и престъпниците, за които вместо „Нюрнбергски процеси“, „мирният преход“ гарантира пълна безнаказаност, смърт в леглото и изпращане на скъпия покойник от „колегите“. Обратно, ал. 7 на Чл. 31 изисква от техните жертви **„подписване на декларация за неразгласяване на обстоятелствата, които са им станали известни“**.

Укривателството на престъпниците е гарантирано с „**Преходните и заключителни разпоредби**“ към закона. В §15, т. 1 е предвидено създаването на нов Чл. 273 от НК (Наказателния кодекс), който гласи:

„Който разгласи информация, установяваща принадлежност към ДС ... се наказва с лишаване от свобода от три до шест години и глоба от петнадесет до тридесет хиляди лева.“

Очевидно и „юридическото пространство“ не търпи **вакууми**! Новият Чл. 273 идва на мястото на аналогичния стар Чл. 273 (От стария НК от „епохата на презрелия социализъм“). В едно от тълкуванията си Върховният съд казва за него: *„Който съзнателно, но без специална цел (да отслаби Народната власт и създаде затруднения при осъществяването на нейните функции) разгласява неверни твърдения, които са от естество да създадат недоверие към мероприятията на властта, извършва престъпление не по Чл. 108, а по Чл. 273, предвиждащ лишаване от свобода до пет години“.*

Явно борбата на нашия приятел Любомир Собаджиев от ДГИ (Движение за гражданска инициатива), който в навечерието на връхлетялата ни на 10 ноември 1989 г. „**пазарна демокрация**“ създаде „Комитет за отмяна на член 273“, се оказа напълно безсмислена. Защото при нужда властниците могат по всяко време да анулират или прокарват закони, които са им удобни **и с чиято помощ те упражняват своя произвол „на законна основа“.**

За сетен път потвърждават старата анархистка максима: **Законите са вериги за народа и оръжие на държавата във войната и срещу него!** •

Илия Трояновв

ЗА МЕДИЦИТЕ В ЛИБИЯ

Невинни до доказване на противното

Основен принцип в правото. Един от доста симпатичните принципи, спасил може би много невинни и сигурно някои виновни. Но и той не може да се прилага сляпо, особено когато никой няма намерение нищо да доказва. За съжаление напоследък медиите ни раздухват точно един случай, в който никой нищо не доказва и следователно всички за всичко са невинни. Това е случаят с „българските медици в Либия“. Не може да не сте виждали лепенките „не сте сами“, с които се разхожда мало и голямо по улици и телевизии. Разбира се, че не са сами. Целокупният български народ в лицето на своите управници ден и нощ мисли как да спаси невинните медицински сестри от гадните либийски палачи. Обаче „мисли“, е твърде силно казано, тъй като всъщност няма над какво да мисли.

Като един обикновен български гражданин и аз искам, като подкрепям някого, да знам кого и за какво всъщност подкрепям. И ето какво знам – има едни хора, обвинени, че са заразили умишлено 400 деца със СПИН, които първо ги осъдиха на смърт, после делото им бе върнато за преразглеждане, после пак ги осъдиха (тези дни). Едно от доказателствата срещу тях падна – насила подписаните самопризнания. Другите доказателства дори не знам какви са. И никой няма намерение да ми ги каже. С часове се рових в нашите „обществени“ медии, които практически не предоставят нищо повече. Господа управляващите наскоро завършиха с превода на решението на съда, от 107-те страници на които нищо не излезе извън техния кръг, без да дават обяснение за причината. Въобще, откъм „официалните“ лица само траурни лентички и сляпа вяра в невинността на „нашите“. За сметка на това от обикновените хора по форумите в Интернет можеше да се прочетат по-интересни неща. Например фактът, че освен за друго, „нашите“ ги съдят и за нелегално производство и разпространение на алкохол, което там също се наказва със смъртна присъда. Че в Либия има още няколко хиляди българи, които си работят и в момента, без да се притесняват от

» » » продължава на страница 4

НОВИНИ

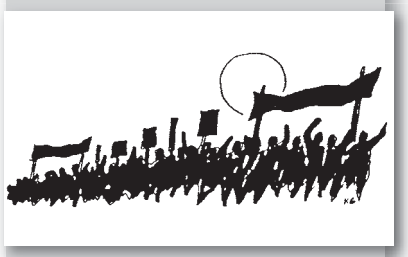

Във Видинско безработицата скача до над 12%

През последните три месеца равнището на безработицата във Видинска област се е повишило и вече е над 12%.

Вдигат цените на билетите в Добрич

До месец билетите за градския транспорт в Добрич ще поскъпнат с около 15%.

Нови повишения на цените

Горивата поскъпват с 12 ст. на литър от януари. Бюджетната комисия на парламента подкрепи вдигането на акцизите, договорено в тройната коалиция. Налогът за бензина става 635 лв. на 1000 л, а на дизелът – 585 лв. на 1000 л. Депутатите отхвърлиха предложенията за намаляване на акциза за газа за автомобили и за въвеждане на налог за метана. От януари се въвежда и акциз от 2,20 лв. за литър домашна ракия, както и налог от 1 лв. на мегаватчас ток, използван в стопанството и администрацията.

Какво очакват българите от ЕС

Какво очакват българите от ЕС, според социологическо проучване, проведено от 6 до 12 декември 2006 г.:

30% от интервюираните се боят от настъпването на ценови шок. Най-често такива са опасенията на жените, на хората на възраст над 50 години, на жителите на София и големите градове, на живеещите в бедност.

16% от анкетираните са посочили като свое основно опасение след влизането ни в ЕС всеобщото обедняване. Страхът от него е най-силно изразен сред хората на възраст между 40 и 60 години, сред живеещите в малките градове и сред крайно бедните.

4% от населението изпитват опасения, че на фона на нарастващите цени заплатите ще останат ниски. Други страхове, които се пораждат с членството ни в ЕС, са, че България трудно ще се справи с изискванията на ЕС, както и неблагоприятната самооценка за ниската професионална подготовка и информираност за новите условия за труд и обучение.

Повишение на цените на парното, тока и газта

Цените на тока и на парното ще се повишат от 1 юли тази година. Все още не уточнен размерът на поскъпването. От 1 април тази година се очаква и по-значително поскъпване на природния газ. Повишението на газта от април 2007 ще бъде около 10%.

Задава се лозарска стачка

Лозарите смятат да организират национален протест на празника си на 14 февруари пред Народното събрание. Това ще стане, ако депутатите не преразгледат размера на акциза върху домашната ракия.

В края на миналата година депутатите решиха акцизът за хектолитър чист домашен алкохол да е 550 лв., което прави около 2 лв. за сварен литър 40-градусова ракия. Това предизвика масовите протести на собствениците на лозя, които произвеждат по-големи количества алкохол. Някои от селските казани затвориха, а други работят нелегално или плащайки само част от налозите.

От февруари поскъпва водата в Русе, Варна и Исперих

За Русе се очаква повишението за населението да е 25%, във Варна с близо 7% и в Исперих – с 11%.

Рекордни декемврийски сметки за парно

В почти пролетното време през последните два месеца на миналата година, абонатите на „Топлофикация“ са навъртели рекордни сметки. За 2 радиатора сметката на 76-годишен абонат от „Красно село“ е 76 лв., докато за зимния период на 2005 г. е плащал между 28 и 34 лева. Друг абонат платил 135 лева за декември и 105 лева за ноември за двустайно жилище от 56 квадрата. За студения ноември през 2005 г. е платил 58 лева, което е над 100% увеличение.

ФАКТИ И СЪБИТИЯ С КОМЕНТАР

Кадафи изплю камъчето

Второто дело на медицинските сестри в Триполи завърши с нови смъртни присъди. Така, след 8 години затвор, на два пъти бяха осъждани на смърт. И при двата случая не бяха взети предвид нито начинът, по който са били изтръгнати показанията (нечовешки мъчения, употребени средновековни средства за изтезание), нито становището на откривателя на вируса на СПИН, световноизвестния учен Монтание.

Стана повече от ясно, че колкото и пъти да бъдат съдени, резултатът ще бъде един и същ – смърт. Независимо че в Либия има над сто хиляди заразени от вируса на СПИН, а в цяла Африка болните са милиони.

Още в началото беше повече от ясно, че Кадафи ще иска да си върне милиардите, които плати като компенсация за жертвите от катастрофата над Локърби, когато загинаха около 270 души.

Изглежда, че нашите държавници през това време не можаха да разберат, че нашите медици са политически заложници на Кадафи. И че всичките му приказки за независимо правосъдие са вятър работа. Затова от по-рано трябваше да се търси начин за привличане на общественото внимание за употреба на натиск върху либийския диктатор.

Организираните напоследък протести из цялата страна, като че ли са повече за успокоение, отколкото да окажат някакво влияние върху Кадафи, който по всичко личи, че не са впечатлява много. Не виждаме да се е разтревожил и от световната подкрепа, която получаваме, както от Европейския съюз, така и от много други държавни и световни организации, включително и ООН. Той заявява съвсем открито, че иска освобождението на осъдения либиец, изплащане компенсации за заразните деца и опрощаване на либийския дълг към България, който, ако не се лъжа, беше някъде около 60 милиона долара, като условие за решаване проблема със сестрите. И вече за кой ли път продължава да търси разузнаването, което уж е поръчало заразяването.

Що се отнася за искането на някои да настояваме за налагането на политически и икономически санкции срещу Либия, не вярвам това да впечатли компаниите, които са се захранили с експлоатацията на либийски петролни и газови находища. По света ежедневно умират хиляди хора, жертви на човешката несправедливост. А както виждаме, не можем да разчитаме на всевишния. Не Папата, не патриарха, не всевъзможните молитви и милионите свещи, които се изгарят, ще го накарат да се разтревожи. Защото изглежда, че от старост дядо господ е закъсал, както със слуха, така и със зрението, че нито вижда какво става по земята, нито чува стоновете на страдащите, а може би е обхванат от старческа немощ, че и да иска да помогне, няма да може.

Само като факт искам да отбележа, че докато в продължение на тези последни 8 години се борихме да спасим сестрите, по пътищата на страната загинаха около 8 хиляди души при катастрофи и не по-малко от 40 000 бяха ранени, от които поне една четвърт остават инвалиди за цял живот. Нека отговорните фактори погледнат със същата загриженост и жертвите при Бяла, а и към останалите. •

Г. Божилов

ЗА МЕДИЦИТЕ В ЛИБИЯ

Доказване на противното

» » » продължава от страница 3

„варварското правосъдие“ в тази държава.

За сравнение ще използвам случая с Майкъл Шийлдс, футболният хулиган, който заедно с неколцина свои другарчета преби барман на Черноморието и за десерт го фрасна с паве, както си лежеше на земята. За българското правосъдие този случай отдавна е приключен – виновен е за умишлен опит за убийство и ще лежи 15 години в затвора. Обаче как изглеждат нещата в родината на въпросния хулиган? Там има събрани 100 000 подписа в подкрепа на неговата невинност. Хората говорят „Майкъл е един от нас“ и организират концерти, за да популяризират каузата на „несправедливо осъдения“. За тях „българското правосъдие се е провалило“, защото „той не бил такова момче“. Въобще, оттатък са убедени, че „техният“ е невинен, просто защото тук сме една дива страна без закони и морал.

Също така убедени са и хората у нас, когато разнасят лентичките „Не сте сами“. „Нашите са невинни, защото никой не би направил такова нещо“, просто „това е ясно“ и няма нужда да го доказваме. И явно наистина няма нужда, след като никъде не излизат доказателства, или ако искате, оборвания на аргументите на либийците, нито пък самите аргументи. Ами разбира се, щом не излизат, значи никой не ги иска. Щом никой не ги иска, защо да излизат? Важното е да пазим „нашите“, защото „техните“ си се пазят сами. Подобни локуми би ви разтегнал всеки слепок, завършил висше образование. Ако не искате да ви боли от истината, можете да си ги разтегнете и вие след статията и да останете на нивото на хитлерюгендите, които са раздавали юмруци на затворници в името на великата си нация. Ако обаче сте готови да я гледате в очите, плюйте върху лентичките и не ставайте част от мръсната игра на политиците.

> Ако вместо разтягане на локуми за „нашите“ и „техните“, сте готови да гледате истината в очите, плюйте върху лентичките и не ставайте част от мръсната игра на политиците.

„Нашите“ медици са просто лост в ръцете на политиците извън страната ни – от либийския Кадафи, който иска да ги изтъргува за пари и пропаганда, до френския Саркози, който ги закачи в предизборната си кампания. Дали в действителност са виновни, или не, за политиците на практика няма значение и затова няма как да знаем и ние. Важното е да вярваме в това, което на политиците им изнася – в нашия случай, да си носим лентичките, да се разхождаме траурно и да псуваме „лошите“ (либийската държава, Костов, царя, комунистите и който там не е от „нашите“) по телевизията, за да могат другите с лентички да се почувстват с нас. Е, аз нямам намерение да бъда с „тях“, мисля да си стоя при хората, които обичат да гледат истината в очите, колкото и противно да е това за останалите. •

Златко Костадинов

И това ли е добре за революцията?

» » » *продължава от страница 3*

ито ни проглушиха ушите с приказките си за *„Светлото бъдеще" на... идните поколения,* не е най-подходящата роля за ФАБ, още повече, че у нас сълзите, кръвта и смъртта вече са повече от това, което би могъл да понесе кой и да е народ! Дългият цитат обаче си струва ако не литургията, поне един разнищващ разбор, защото всяко негово изречение е симптоматично за злокачественото и занемарено заболяване на българското общество. Той показва, че заразата е проникнала и в нашите редове: изоставяйки класовия подход, ние не можем да поставим това общество под карантина, нито (което е далеч по-печално) да засилим имунната му система срещу казионната пропаганда. Затова сме се задоволили с повтаряне на добилото зловеща популярност противопоставяне на поколенията наемни работници – в пенсионна и активна възраст. Докладчикът е категоричен: *„Нашата борба не може да бъде борба за днешните пенсионери или дори хора на средна възраст. Ако ние обещаваме нещо за тях, просто лъжем. Трябва ясно и честно да им кажем, че те са едно или две пожертвани поколения, които могат да направят нещо единствено за своите деца и за децата на техните деца."* Ако това е всичко, което можем да кажем „ясно и честно" на пенсионерите, то на тях, които са 1/3 от „целокупния български народ", не им остава нищо друго, освен да си купят по един малашитено-картонен ковчег (ако спестяванията им позволят охарчването за тази последна грижа), да легнат в него и да чакат да минат камионите на фирма „Волф" (по „Чистотата"), за да ги натоварят и откарат до екарисажа. Защото разлагащите се трупове ще отровят атмосферата и на „живите", а... „мангизите" няма да им стигнат за катафалки, изкопаване на гробове и такси за „Дома на покойниците" или за конвейера на поповете, с който те изпращат по един „скъп покойник" на всеки 15 минути „във вечните ловни полета, де няма ни скръб, ни печал". Май това ще е всичко, което можем да кажем за „Последно сбогом" на бащите и дядовците си, пък *„дори и на хората на средна възраст"* преди подобен „ритуал"... В доклада е пропуснато да се каже кой, кога и как, с широка ръка, е пожертвал тези „едно или две поколения", но не е забравено да бъдат посъветвани преди да хвърлят топа, да сторят още нещо *„за своите деца и за децата на техните деца..."* Досега обикновено ние анархистите подавахме ръка и помагахме на по-слабите, включая по-старите. Тук „редът" и моралът са обърнати наопаки: вместо здравите и прави дангалаци – деца и внуци – вече по на 40-50 или на 20-30 години – да помагат на болните си и мизерстващи родители и дядовци, които изнемогват, гладуват и не могат да си позволят лукса да се лекуват и... живеят, от тях се иска *„да направят още нещо единствено за своите деца и за децата на техните деца",...* преди да издъхнат. Тук вече, освен за естествената човешка солидарност и взаимопомощ, става дума и за нашия морал. Защото, ако „на децата не им пука особено" при гледката на масовата смърт на близки (пък и на далечни), това означава, че ние сме заменили анархистическия морал с... нитчеанския (в своя **„Антихрист"** Фридрих Ницше казва: *„Когато видиш слабия, да пада в пропастта, впил окървавените си пръсти в скалата и правещ със сетни сили опит да се спаси, стъпи върху пръстите му с подковите си обуща и ги размажи!")* Този людоедски морал беше един от източниците на нацизма.

Полицията се грижи пенсионерите да не протестират (и живеят) по-нашироко, отколкото им е позволено

Особен интерес представлява силогизмът: *„Ако вместо това, те продължават да реват за мизерните си пенсии и скъпи лекарства, тогава да не питат... и т. н., и т. н."*

Вместо да ги караме „да реват" още по-силно, и ние заедно с тях, срещу геноцида, който властта провежда спрямо старите хора, срещу печалбарските интереси на търговците на смъртта от фармацевтичните компании, които продават лекарствата десет пъти по-скъпо от производствената им стойност и срещу нашите „ескулапи", които са превърнали живота на болните в стока, искайки баснословни цени – от няколко десетки до няколкостотин хиляди евро за една животоспасяваща операция, на нас не само че *„не ни пука",* но искаме или не, се нареждаме зад „социалната" политика на правителството и интересите на Шейлоковците на „националния" и чуждестранен капитали. Така, в съпровод на официалните речи по социалния въпрос и на погребалната процесия, която трябва да откара „по бързата процедура" с гигантска катафалка още една трета от българския народ до гробищата (в буквалния смисъл на думата), ние признаваме, че не можем да сторим нищо, освен да предложим на народа в „свободна, независима и демократична Република България" – член на Европейския Съюз – още едно ДВОЙНО ТУРСКО РОБСТВО! (Защото в другия доклад – „АНАРХИЗМЪТ В НАЧАЛОТО НА XXI ВЕК" се твърди, че в края на Второто българско царство през 1396 г. „отоманското присъствие" е погълнало една трета от населението,... колкото и организираният от изтърсаците на номенклатурата 17-годишен „мирен преход към пазарна демокрация".) По този начин на ФАБ е отредена незавидната роля на оплаквачка или на гробар, която по право се пада на господстващите класи с техните „елити" и „филантропи", което мисля, че не е **„никак добре за революцията"!**

Можем ли да отправим друго послание към пенсионерите, без „да ги лъжем"? Можем ли да намерим друго решение, освен организирания от властта геноцид? Или офертата, която се прави от името на ФАБ: издъхвайки да помогнат на внучетата и дечицата си, които вече са в първата и втора възрасти? Мисля, че да! При няколко условия:

Ако се придържаме към нашите принципи, цели и методи на класова борба. Ако на работното място или вън от него, с помощта на цифри доказваме, че фамозното „изчерпване на бюджета за социално осигуряване" на хората на наемния труд (от производството и услугите) е МИЗЕРНА ЛЪЖА на „елитите", партиите и медиите!

ЗАЩОТО сумата на годишните доходи на стотe хиляди най-богати семейства в Република България надхвърля десетократно сумата от бюджета за пенсии, здравеопазване, образование и безработица, заедно със заплатите на всички категории наемни работници!

ЗАЩОТО размерът на имотните и парични богатства на тези сто хиляди гангстери и паразити доказва, че **твърденията за невъзможност** да бъдат увеличени заплатите (ежегодните им процентни „увеличения" не могат да покрият дори инфлационните поскъпвания само на стоките и услугите от първа необходимост) **и приказките за „дефицит"** в бюджетите за здравеопазване, образование, пенсии и други социални осигуровки, **не са нищо друго, освен цинизмът на ситите!**

СЛЕДОВАТЕЛНО СРЕДСТВА ИМА! Достатъчно е богаташите и тяхната държава да намалят само с 10% годишните си печалби, имущества и луксозни разходи, за да се увеличат поне два пъти фондовете за работните заплати и бюджетите за всички социални нужди, включително пенсии, лекарства и отопление на приготвената за жертвоприношение нова една трета от населението! Разбира се, никакви сърцераздирателни апели няма да трогнат милиардерите, милионерите и техните скъпо плащани слуги от властта или вън от нея. Те трябва да бъдат заставени да се простят с 1/10 от заграбените милиарди. И само съотношението на силите може да ги принуди. За целта е необходимо да се съберат само една десета от силите, които са нужни за извършване на Социалната революция.

ВЪЗМОЖНО ЛИ Е ТОВА? ТУК И СЕГА?

Да, ако не забравяме, че отклонявянето на вниманието във фалшива посока е от полза само за класовия враг.

Да, ако не забравяме, че работещи или пенсионери, безработни или крайно бедни, ние имаме общи интереси и общ враг. Поради което можем и трябва да се мобилизираме заедно в борбата за общите ни искания.

Да, ако не забравяме думите на Линкълн: *„Свободата е цвете, което, за да вирее трябва да бъде поливано всеки 20-30 години с кръвта на тираните и героите!"*

Да, ако вместо да говорим за конфликти на интереси между „бащи и деца" или внуци; ако вместо да създаваме фалшиви противоречия между генерациите, забравяйки, че и сред „децата и внуците" има едни, които са доста по-равни от другите; ако вместо да избягваме реалните, тежащи като воденичен камък върху народа социални противоречия (които в никакъв случай не са поколенчески) **ИЗПОЛЗВАМЕ КЛАСОВИЯ ПОДХОД,** ЗА ДА ОБЕДИНИМ ВСИЧКИ КАТЕГОРИИ ПОТИСКАНИ И УНИЗЕНИ, ЕКСПЛОАТИРАНИ И ОНЕПРАВДАНИ, МИЗЕРСТВАЩИ И ОБЕЗПРАВЕНИ ЗА БОРБА за елементарните и разбираеми от всички искания, чието незабавно удовлетворение не е „утопия". Най-после, да, при едно последно условие: Ако напред излязат младите, както е било във всички досегашни социални борби и революции. И ако са готови на саможертва за ХЛЯБА И СВОБОДАТА на народа. •

Георги Константинов

P. S. Тези бележки сигурно щяха да бъдат излишни, ако докладите за Конгреса и всички други документи (ПРОГРАМА, УСТАВ, РЕЗОЛЮЦИИ на ФАБ) бяха отпечатани и раздадени предварително на всяка организация или всеки индивидуален член за предварително дебатиране, допълване, внасяне на промени или отстраняване на отделни пасажи от тях преди окончателното им редактиране и приемане. Не само защото такъв е нашият метод на работа – колективен и федералистичен – отдолу-нагоре (особено когато се касае за документи, които изразяват позициите на Федерацията и ангажират приелите ги). А и защото, както е казал Волтер: *„Има един, който е поумен и от най-гениалния индивид – това са всички!", т. е. колективният ум.*

БЕЛЕЖКИ ВЪРХУ ФИЛОСОФИЯТА НА АНАРХИЗМА

Философията на Михаил Бакунин

» » » продължава от страница 2

кация след пристигането в Германия – статията „Реакцията в Германия“, отпечатана в пет последователни броя на списанието, издавано от Руге, „Немски летописи за наука и изкуство“, за 17-21 октомври 1842 г. В хода на анализа на позицията на различните крила на реакцията в политическия живот на Германия, а и на Европа, като изтъква, че историята е свободно, но заедно с това и необходимо развитие на свободния дух, Бакунин завършва статията си с мощно звучаща фраза, в която с голямо умение се използват специфичните възможности на немския език за съчетаване на абстрактна символна образност, емоционална експресивност и философска дълбочина и многозначителност на мисълта, по начин, който след няколко десетилетия ще срещаме в „Тъй рече Заратустра“ на Ницше. По-долу ще предложим твърде условен превод, допълнен с някои пояснения:

„Нека, затова се доверим на вечния Дух, който само поради това разрушава и унищожава, защото той е непостижимият и вечно творящ източник на всеки живот. Страстта към разрушаване е и творческа страст!“

Предаването на немския израз „Die Lust der Zerstörung“ чрез българския „страстта към разрушаване“ е твърде свободен превод по отношение на първата дума в него и може да се оправдае единствено от смисловия контекст. На българската дума „страст“ в немския език отговарят преди всичко думите „die Leidenschaft“ и „die Passion“. Думата „Die Lust“ има два типа (респ. две гнезда от) смислови значения: (1) „радост“, „удоволствие“, „възторг“, „възхищение“ и (2) „желание (за нещо)“, „стремеж (към нещо)“. Така че въпросният израз означава едновременно: желание за разрушаване, стремеж към разрушаване и изпитване на радост, възторг, възхищение от (при вида на) разрушаването. Като го превеждаме на български език чрез израза „страст към разрушаване“ ние имаме в предвид, че последният по своя смисъл обхваща всички тези току-що изброени състояния. Аналогично, когато последния израз от текста на Бакунин предаваме на български чрез израза „творческа страст“, ние предполагаме (и тъкмо това имаме предвид при избрания начин на превод), че по смисловото си значение той обхваща едновременно и желание за творчество, и стремеж към творчество, и изпитване на радост, възторг, възхищение от (при вида на) творчество.

С известна условност се характеризира и преводът на израза „der unergründliche ... Quell alles Lebens“ чрез „непостижимия ... източник на всеки живот“. Глаголът „ergründen“ означава на първо място „измервам дълбочина (на река, море и др. под.)“, а също така „изследвам (нещо), като проникваме в неговата дълбочина, в неговата същност“. Като превеждаме въпросния израз *„непостижимия източник на всеки живот“*, ние имаме в предвид този израз в смисъл на *„източник на всеки живот, който е тъй дълбок, че не може да бъде измерена дълбочината му, че при изследването му в дълбочина не можем да постигнем неговото дъно.*

След тези бележки от семантичен характер да преминем към съдържанието по същество на цитирания по-горе текст. Тезата, изразена чрез него ще наричаме *„Диалектически принцип на Бакунин“*, или в по-разгърната форма – *„Принцип на Бакунин за диалектиката на социалната революция“*. Второто изречение – „Страстта към разрушаване е и творческа страст!“ – е точно осмислено само във връзка с предходното, с първото изречение от текста. А това означава, че двете изречения от текста изразяват съответно две тясно свързани части от един принцип.

Първата част от принципа утвърждава, че създаването на новото изисква по необходимост предварително разрушаване на старото – тоест, че то не може да се осъществи чрез простото добавяне на новото към старото. Докато в учението на Хегел се акцентира на това, че при отрицанието е налице и своеобразно запазване, „снемане“ на моменти от това което се отрича, то у Бакунин се акцентира на противоположното: закономерността на историческото развитие изисква в името на прогреса радикално да се унищожава, да се разрушава старото, това, което е отживяло времето си. При това на разрушаване подлежи не всичко, каквото ни попадне, а всичко това и само това, което през дадената историческа епоха е пречка за движението напред.

Втората част от принципа се отнася до активното отношение на човешкия индивид: когато човек е изпълнен с желание, със стремеж към разрушаване на това, което обективната историческа закономерност изисква да бъде разрушено като необходимо условие за създаване на новото, когато човек е изпълнен с възторг от вида на такова разрушаване, то това е стремеж към творчество, изпитване на радост от творчеството. Това е изказано от Бакунин по начин, който звучи като тревожно биеща камбана, призоваваща на бунт, зовяща към Революция. •

(следва)

Ст.н.с. I ст. д.ф.н.
Борис Чендов

БЕЛЕЖКИ

[1] Бакунин М. А., Собрание сочинений и писем, 1828-1876 гг., под ред. Ю. М. Стеклова, т. III, М., 1935 г., с. 13.

[2] Пак там, с. 15

[3] Пак там, с. 20

[4] Пак там, с. 47

[5] Пак там, с. 68

[6] Пак там, с. 105

Бакунин за революцията

» » » продължава от страница 2

организация, при най-цивилизованите страни, икономическото освобождение на работниците е невъзможно. Следователно, за да може да се постигне това освобождение, е необходимо да се разрушат всички съвременни институции: държава, църква, юридически форум, университет, армия и полиция, които не са нищо друго освен изригнати от правителството стени срещу пролетариата. Не е достатъчно те да бъдат разрушени в една страна, тъй като съществува международна „солидарност“ между институциите на различните страни, както и много силни техни международни съюзи.“ *(Т. 4, с. 67, „Организация на Интернационала“)*

В: При това положение как тогава е възможно да се извърши революцията: международен заговор, въстание или по някакъв друг начин?

Бакунин: „Революцията не е нещо, което може да бъде импровизирано. Тя не се прави по волята нито на отделни личности, нито даже на най-могъщите федерации. Тя, независима от всяка воля и от всяка конспирация, винаги става факт в хода на самите събития. Те вече могат да бъдат предвидени, понякога предусетени, но никога не бива да се ускорява техният взрив.“ *(Т. 4, с. 21, „Политика на Интернационала“)*

В: В такъв случай ролята на личността в революцията е равна на нула и освен това аз при това положение не виждам причина в необходимостта от организация, например Работническия Интернационал – според вашите виждания той е абсолютно ненужен.

Бакунин: Що се отнася до ролята на личността в революцията, нещата стоят по следния начин: „времето на великите политически личности отмина. Когато работата е била да се свърши една политическа революция, те са били на мястото си. Политиката има за цел да се образува и запази една държава, а „държава“ означава господство от една страна и подчинение от друга. Крупните политически личности са необходими на политическите революции – в една социална революция, те не просто не са нужни, а даже определено вредят и са несъвместими със самата цел, която преследва революцията – освобождението на масите.

Така, в революционната дейност, както и в трудовата, колективът заменя личността.“ *(Т. 5, с. 211-212, „Послание до моите италиански приятели“)*

Що се отнася до организацията, тя е необходима, „за да може в момента, когато, настъпилата по естествения ход на събитията революция избухне, да се намери реална сила, която да знае какво трябва да се направи, да бъде способна да вземе революцията в ръцете си и да ѝ даде направление, което да е спасително за народа – сериозна международна организация на работниците от всички страни, способна да замени умиращия свят на държавата и буржоазията.“ *(Т. 4, с. 22, „Политика на Интернационала“)*

В: Кое е първото и основното условие за появата на социална революция?

Бакунин: „Публичният и частният фалит – първото условие за социално-икономическата революция“ (*Т. 1, с. 92, „Държава и Анархия“)*

В: Какво трябва да се направи, когато революцията наближи?

Бакунин: „Държавата няма да падне сама, тя можа да бъде разрушена единствено от общонародна, общосъюзна, интернационална социална революция.

Да се организира народната сила – това е единствената задача на хората, които искрено желаят освобождението.“ *(Т. 1, с. 113-114, „Държава и Анархия“)*

В: Ако революцията сама съзрява, то кои фактори способстват това съзряване? Може би нищетата, недоволството, отчаянието на масите?

Бакунин: „Не зависи толкова от нищетата и недоволството, а от вярата на работническите маси в справедливостта и възтържествуването на техните идеи. Откак съществуват политическите общества, масите винаги са били недоволни и са били бедни, защото всички политически общества, всички държави, всяко управление (както републиканското, така и монархисткото), от началото на историята до наши дни винаги са били основани (с различна степен лицемерие) на нищетата и принудителния труд. Както от материалните блага, така и от политическите и обществени права винаги са се ползвали привилегированите класи; на трудещите се маси във всички политически общества, винаги са се падали материалните бедствия, презрение и насилие от страна на господстващите класи. Оттук идва и тяхното недоволство.

Но това недоволство рядко е предизвиквало революции. Виждаме, че има народи, доведени до крайна степен на нищетата, но те мълчат. От какво се получава това? Да не би да са доволни от своето положение? Ни най-малко. Това се получава, тъй като при тях липсва осъзнаване на техните права, както и вяра в собствената сила. По тази причина, те в продължение на векове си остават безпомощни роби.“ *(Т. 4, с. 213-214, „Писма до французина“)*

От неорганизираните и обезглавените работнически маси не може да се очаква революция. Такива маси „ще пасат трева и, подгонени от глад, ще работят като каторжници, за да обогатят своите господари. Има да чакате революция от народни маси доведени до такова състояние...!“ *(Т. 4, с. 219, „Писма до французина“)*

„Нищетата не е достатъчен залог за една революция. Дявол знае какво не може да изтърпи един човек, когато, заедно с нищетата, нечуваните лишения и бавната гладната смърт, той също е награден и с тъпоумие... Такъв човек ще умре, но няма да се разбунтува.“ *(Т. 1, с. 94, „Държава и Анархия“)* •

(следва)

134 ГОДИНИ ОТ ОБЕСВАНЕТО НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Той – Поп Кръстьо – Предателят

Да страдаме за Левски – това е вечна тема за нас, българите... Няма българин, който да не познава проблема. Той е осъден и обесен преди 134 години и все има неизяснени множество и множество правни факти, подробности и доказателства около неговото дело, съд, осъждане и впоследствие героизъм, издигащ го до святост в националната ни история. Аз намирам всички портрети с образа му, зографисани от многото художници вече повече от век, равностойни на свещени икони. Разликата е само в това, че те все още не са влезнали в манастирите и в църковните храмове. Уверен съм обаче, че и това несъмнено един ден ще стане.

При разработката на моята дисертация един „старши научен сътрудник" Владимир Мигев писмено ме беше предупредил преди 20 години да не изследвам и да не се докосвам до делото и дейността на Левски. Аз не се подчиних на тази „академична" забрана.

Да защитя дисертацията си се оказа невъзможно. Тройна цензура – академична, политическа и предателска мога да я охарактеризирам... Наскоро срещнах отново Владимир Мигев, то беше до Народното събрание, той продължава да живее от заплатата си като „историк".

Сред нашите платени историци се шири настроението, че Левски не е предаден и няма виновни за неговото залавяне, съдене и осъждането му на смърт. С тази настройка са се свързали хабилитации на няколкостотин историци „учени" за миналите вече около 50-70 години. Почти всички наши академици по история, членове на Българската академия на науките, филолози и философи са в някаква степен замесени при моделирането на това „почти-научно" настроение.

В действителното знание се съдържа целостта на комплекса от знания. Когато някакви детайли и факти от темата или проблема на обследване не се познават, знанието не може да се нарече така. Тогава става дума за незнание. Аз се опитвам да намеря границите на взаимното покриване между знанието и науката. Когато знанието по един проблем е пълно, то може да се покрие с понятието за наука. Когато познаването на един проблем е непълно, тогава изводите ще бъдат деформирани и такава формула не може да служи за компетентност със стойности за науката. Имаме незнания при такива случаи и те за постоянна изненада са в изобилие.

Академичните „историци" се позовават на базата на своето незнание и обобщават, че след като „ние" не знаем това, следователно то е невярно. Това са те – „ние". Всички като мълва из българския народ разказват повече от цял век и то е станало нарицателно, че поп Кръстьо е предателят на Левски, но понеже не им е известен на тези академици „историци" документ, те твърдят: липсата на архивно основание ни дава право на заключението, че предателството на поп Кръстьо е скалъпена работа и на тази база отхвърлят съществуване на подобна позорна дейност, въпреки наличието на обесения герой, който, за да бъде заловен, някой следва да го е предал.

От правно-междудържавна гледна точка не се е намерил „историк", който да е поискал овъзмездяване на жертвата на Левски. Ако днес загине някой при автомобилна катастрофа, виновният следва и финансово да обезщети семейството на жертвата, но и морално да бъде наказан. С Левски исторически-юридическа концепция за остойностяване на жертвеността към него не е приложена. Той е съден като държавен престъпник, заловен е за дейност против символа на Отоманската власт – тогавашният султан. Правната култура на българското правосъдие и държавостроителство не е изискало овъзмездяване на експроприирането на българската народност за петте столетия, нито непосредствено след освободителната Руско-турска война, нито в десетилетието след нея. На мен не ми е известен какъвто и да е правен акт в това отношение. Дали моето знание е пълно и вярно, аз не съм съвсем сигурен. Но нямаме и подобна инициатива от нито един наш монарх.

Турция вероятно е заплатила при загубата някакви средства на Русия, което на нашите историци не е вероятно известно...? При всяка война, загубилата я държава заплаща на победителя разходите по нея. Не се съмнявам, че документациите по Сан-Стефанския и Берлинския договори крият непознати и до днес за нас подробности...

На процедурата по обесването на Левски е могло да излезне цялото гражданство на София и да го освободи. Бунт, въстание, метеж, демонстрация – не е станало нищо! Ако не да го освободи, софийското множество е могло поне да изрази протест, който би представлявал остойностяване на неговия подвиг. Това също не е станало. Народът е останал в дълг.

С Ботев имаме подобен случай. Той несъмнено е вярвал, че щом стъпи на Българския бряг революцията ще пламне и от всяко селце и паланка към него ще се присъединят всички българи. Цяла България...

И това не е станало. Ние в училище никога не сме обсъждали тази страна на фактите. Няма историк или политик за цялото време след тях, който да е третирал тази страна на реалностите при тези двама герои. Тяхната индивидуалност в подвига ги издига и с нея те изпълват целия обем на собствения подвиг.

Прави потресаващо впечатление, че в нашата история ние нямаме герой историк. Поети герои – да, писатели герои – да, но историк герой нямаме нито един. Паисий е писател!

Сега за Поп Кръстьо – предателят. Цялата мълва по него като предател не е опровергана от самата мълва. А основното доказателство е, че имаме жертва. Фактът, че има свещеник, който се е клел пред самия Левски, както и че и двамата са духовни лица, при никаква допустимост не е възможно да се е нравила на цялата църква. Целият морал на българското духовенство е бил оскверен от тази мълва. Целият наш духовен клир е бил самоугнетен от много нива на виновност, та дори до днес!

Нашите историци не познават малката книжка на анонимния автор – скрил се под инициалите А.Т.С, публикувана 25 години след жертвата на Левски, през 1898 г. Тя носи заглавието „Попъ Кръстю прѣдъ НАРОДЕНЪ СѪДЪ" и е отпечатана във Видин от медици.

Тази книжка съдържа доказателството, че този поп е предателят. Изумен съм, че тя не е станала никога преди настоящата тук публикация библиографски факт, за да даде доказателството за антибългарската проява на този поп от Ловеч. Налага се уникално логическо заключение – Ловеч е логизъм в разбирането за лов, залавяне, запиране, арест. Като че ли името е дадено на този град във връзка с този улов даже и на Левски, съвпадението е уникално и страхотно. Къкрина е самият Ловеч...

В книжката се дава всенародното колосално чувство на всичката България за тържеството с влизането на Свободата в Ловеч с идването на руските войски. Децата на поп Кръстьо се радват от влизането на Русите, те не разбират ужасната драма на своя баща, а той, баща им, затъва в своята огромна вина. Неговото само угризение по-късно го и погубва.

Аз съм изумен как не се е случило тази малка книжчица да попадне в ръцете на поне един „историк" на заплата, нито от БАН, нито от Института по история, нито от Софийския университет, и нито един учител или журналист да не употреби това, което е разказал анонимният свидетел на трагедията, в която се е сам поставил попът от Ловеч.

Книжката е посветена на страхотния „народен съд" над попа предател. И е построена на тази уникална случка, когато целият Ловеч тържествува, както и цяла България от едно страхотно изстрадано очакване – и във вихъра на тази гигантска радост е извикан Кръстьо, попът, от народа...

Аз ще се спра на една печатарска подробност, журналистически ефект – тук словослагателят е така разпределил съдържанието на набора със словесността, че това, което ще цитирам, го е наместил на фаталната 13-та страница.

Русите са вече в Ловеч... В тази шумотевица поп Кръстю си е в къщи и не смее да излезе. Портите на дома му са залостени. Той се крие от русите и от дошлата вече свобода.

Тази книжчица трябва да се преиздаде и да я има във всеки дом на българин. Тук аз само ще цитирам автентично най-същественото от нея:

„...Първиятъ денъ на новъ животъ – о, той настѫпва само слѣдъ точенъ балансъ съ миналото!

Блѣди намрѫщени пратеници на ликующия народъ спрѣха прѣдъ глухия и сега мраченъ свещенически домъ. Твърдо тѣ похлопаха на заключенитѣ врати. Домакинята отърча плахо, отвори имъ и, смутена, покани ги да влѣзатъ, макаръ че тия лица имаха суровостьта не на гости.

Младъ единъ мѫжъ между тѣхъ се поизкашли и съ тѫпъ гласъ заповѣда:

– Нека дойде попъ Кръстю, народа го вика!

Настана мигъ грозно мълчание. Настръхнала и обезсилена, върна се домакинята назадъ и прѣдаде на обвинения си съпругъ зловѣщата заповѣдъ.

Слѣдъ малко мъртво блѣдъ, съ мѫтни очи и отпусналъ глава запѫти се указаниятъ прѣдателъ на Левски – за прѣдъ сѫдъ народенъ..."

Левски в своя бележник беше посочил отговорността към целокупния народ под едно единствено и многозначително слово – на една от крайните му страници с изненадата на четири въпросителни – „Народе ????".

В тази книжка се съдържа неимоверно силно емоционално патриотично състояние, което дава различни стойности за разбиране за дълга пред родината, както на стремящите се към водачество, така и към „мойте братя невръсни" както заключава многократно Левски.

Тази книжчица показах преди 20 години на основния изследовател на Левски – Любомир Дойчев и на Николай Хайтов, които в онези години минаваха за аматьори и случайни личности за историята.

Любомир Дойчев ме извика специално в дома си и сред огромната негова документация, след няколкодневни дискусии, преоценки на балансите и стойностите на времето с излагане на много факти от знания и белези на миналото извърши една самоотвержена оценка – и ми връчи Ключа на истината по Левски и за разгадаването къде е мавзолеят на този български герой. Той можа да види цялата система от случайности, обединени от организационния талант на апостола Левски.

Анатема на предателството бих назовал тази книжка за издайника на Левски, мяра за ценностите на Свободата...

Но много историци днес се стремят да модифицират историята... По радио София в програма Хоризонт твърдяха, че няма доказателства, че поп Кръстьо е предателят. Това скандално модифициране на историята излезе от група професори – проф. Бакалов, автор на 13 учебника, проф. В. Николов, зам. министърът Даниел Вълчев, акад. Костадин Косев, синът на акад. Д. Косев.

Странна е шарлатанията на тия „учени". Но и Дядо Вазов ни е дал присъдата си:

Той биде предаден,
и от един поп!
...
На кого ръката не благословия
а издайство свърши,
и гръм не строши я,
и чието име не ще спомена
от страх мойта песен
да не оскверна,
и кого родила една майка луда,
който равен в адът
има само Юда,
фърли в плач и жалост
цял народ тогаз!
И тоз човек йоще
живей между нас!

„Епопея на забравените" на Вазов е завършена през 1884 г., което показва, че смъртта на поп Кръстьо е дошла след 1884 г. и преди 1898 г. •

Искрен Азманов
1343 София – Люлин, бл. 210
Вх. Ж, ап.114, тел.: 089-673-6807

ПРОЧЕТЕНО НА X КОНГРЕС НА ФАБ

Бездействието е смърт

Драги присъстващи девойки, младежи, по-възрастни приятели – анархисти,

Моят съименник и съидейник Христо Колев (Големия) много пъти ми е казвал: „едно движение е живо, докато има кой да страда за него“. Нашата история е пренаситена от личности страдалци за делото на анархизма. Затова той е жив и продължава да бъде всепризнат фактор в обществените борби за по-добър живот на човечеството.

В нашата страна това движение е пренесено от Русия и Западна Европа, където намира благоприятна почва, по подобие на богомилството развива дейност и някои приятели го смятаха за Испания на Балканите. Това беше докато червената армия не донесе властта на болшевиките. Не случайно Толбухин пита Тр. Костов какво е влиянието на анархистите в страната, дали нямат нужда от помощ за справяне с тях.

Партията поема грижата за справяне с това, най-опасно за тях движение. Отначало прави опит за идейно разгромяване на движението, като пуска из страната пропагандатори от рода на Рубен Леви и др. Това се оказа непосилен опит. Анархизмът, използвайки първите години на неукрепналата още болшевишка власт, развива дейност, което още повече ги паникьосва. През 1948 година, на 5 конгрес на партията се решава в присъствието на Г. Димитров да бъде физически унищожено анархисткото движение в България. На 16 декември 1948 г. беше извършена Вартоломеевата нощ над движението, започна лов на анархисти из цялата страна. Арестувани са над 1000 души, след което ги пресяват и остават 500-600 души, които властта намира за активисти. За едни от тях скрояват процеси и ги изпращат по затворите, концлагерите, за други следват изселвания и други репресии. Движението минава в дълбока нелегалност. Държанието на нашите хора зад решетките и лагерите е достойно, то окуражава присъстващите, повдига техния дух и спасява мнозина, които бяха поели пътя на капитулантството, в което те виждаха своето спасение.

От тук започва кризата в анархисткото движение, по подобие на руското движение, ликвидирано от болшевиките. След 3 години съпротива на батко Махно, Русия, поемайки по пътя на диктатурата, спекулирайки, че строи комунизъм, с това обърква световното социално движение и забавя, дискредитира неговия освободителен характер.

Но някои забравят, че с насилие идеи не се унищожават. Това става с противопоставяне на други по-прогресивни такива, а досега не са измислени по радикални идеи от анархизма. Мнозина са спекулирали с нашите идеи за спечелване на някои политически битки, след което за отплата са ликвидирали техните носители.

След промените в нашата страна през 1989 г. нашето движение отново се опитва да възроди разрушеното, което е много трудно, тъй като моралната травма нанесена от бившата болшевишка власт (може би настояща) е толкова голяма, че ни се налага с много усилия да браним своите позиции, омърсени от властниците – минали и настоящи.

И все пак с това, което е оцеляло, ние успяхме да проведем няколко конгреса, да излезем със свой вестник, макар и скромен – все пак е нещо пред нищото. Не се събираме на срещи по Софийските пейки, а имаме свой федерален дом. Със скромните си средства сме успели да издадем такава книжнина, колкото никое движение и партия не е направила. И най-голямата ни придобивка е днешната младежка среща, която е истински светъл лъч, надеждата на анархизма в България.

Ние тук, белокоси и без коси представители на отиващото си поколение, изживяло трагичното минало, днес сме между вас не да красим залата или да ви занимаваме със своето минало, въпреки че то не е без значение за тези, които гледат в бъдещето. Днес ние сме тук, за да си спомним за нашите младини и за времето, от което сме започнали нашата дейност по ваше подобие. Най-важното е да предадем факела на щафетата на вас, млади приятели, да продължите най-важния маратон – освобождението на народите от политическото, икономическото и духовно робство, в което са го поставили властта и държавата.

В тази грандиозна неравностойна битка, само един фанатизиран утопист може да разчита на победа.

Но кажете ми млади приятели, коя реалност на съвремието не е била в своето начало утопия. Целият свят днес живее в една реалност, която до вчера се смяташе за утопия: някога, когато бях на вашите години и се запознавах с идеите на комунизма като учение икономическо, разглеждахме въпроса за равното разпределение на благата. Възникна въпросът как всички ще имат достъп до грамофона – чудото на онова време. Само след 50-60 години отгогава техническата мисъл, откритията и производството направиха такъв невероятен напредък, че и най-големият утопист не можеше и да си представи. Днес е възможно при това производство да бъдат задоволени до голяма степен нуждите на всеки жител на планетата.

Политическите системи също са претърпели промени, като всяка следваща е била първо утопия после е станала реалност. Едно нещо обаче е останало непроменено – властта на човека над човека. Единствено анархистите днес поставят въпроса за общество без власт, т. е. без държава.

Хората, привикнали да живеят в окови и глад, са до такава степен обработвани от властимащите, че не виждат друг начин на живот – така, казва свещеникът, е наредил Бог, а всяка власт е от Бога и трябва да се подчиняваме, цялата държавна машина е впрегната със своите най-съвършени средства и цялата продажна журналистика е платена да обслужва и закриля установения ред. Всяко отклонение се наказва. При това положение анархистите винаги са били враг номер 1 на всички политически партии и репресиите по отношение на тях винаги са били оправдани.

Приятели, ние сме сами от едната страна на барикадата. Това прави борбата не лесна, но героична. Да възстанеш срещу предразсъдъци, натрупани през вековете, е повече от героизъм. Това значи, че си надраснал другите и виждаш бъдещето, което непременно ще дойде, както са дошли много неща, които отначало са били утопия.

Драги млади приятели, казаното до тука бяха общи приказки, а настоящата среща има за цел по-важни неща. Да помислим за нашата дейност, която сме извършили, която вършим днес и предстои да вършим в бъдеще. Или, казано по-точно, това е една делова среща. Нищо полесно от това да стоиш настрана и само акъл да даваш и кусур да намираш. По добре е да действаш, макар някой път да грешиш, отколкото да стоиш настрана и събитията да минават покрай тебе, без да се потопиш в тях и да се помъчиш да им повлияеш в една или друга посока – това е по лошият вариант. Дейност и постоянство в борбата по набелязаната цел – без страх, че може да сгрешим, както казах по-горе.

Бездействието е смърт за едно движение. За изминалите няколко години вие, млади хора, направихте много неща, продължавате да правите с амбицията да станете сила, забележима в нашия обществен живот.

Вие, с вашите манифестации и демонстрации по най-различни поводи обърнахте вниманието на гражданите, че в България има анархисти и макар и малко днес, те лавинообразно набират сили и техният глас все по-силно ще се чува.

Друга проява, наред с демонстрациите, е издаването на в. „Свободна мисъл“, който напоследък придобива все по-свеж младежки вид. Този вестник е лицето на анархистите в нашата страна и затова той трябва да бъде изискан във всяко отношение, както външният му вид, така и по съдържание. Аз като разпространител от самото му начало до днес имам отзивите на много читатели и наши съидейници. Първото нещо, което не се възприема от всички, са обширните статии, заемащи по цели страници даже и повече.

Аз не смятам, че този материал е излишен. Определени хора, посветени в нашите работи, го четат с интерес. Но истинската задача на вестника е народната просвета. Затова той трябва да бъде такъв, че и файтонджиите да го разбират, както се изразява Кропоткин. Аз смятам, че се подценява списването на вестника. За него започва да се мисли последните няколко дни на излизането му, а не трябва да е така.

И второ нещо, за материали, идващи от провинцията, колкото и малко да сте, не им се обръща достатъчно внимание, затова хората са обезкуражени и не пращат такива. Редно е на всеки получен материал да се обърне внимание и ако е необходимо да му се направят известни поправки или да се изрази критично отношение към тях, но тъй или иначе изпращачите да разберат, че техният труд е зачетен.

Нашият вестник страда и от липса на отношение по текущите събития у нас и по света. Да се поучим от журналистиката на Ботев. Този млад човек, живял във време, когато информацията е била по-оскъдна и пак не се откъсвал от вътрешните и външни събития, а прозренията му и днес ни учудват със своята компетентност. Ние сме длъжни в нашия скромен вестник да дадем отговор на събития, които вълнуват нашите читатели, ако искаме той да бъде търсен и четен. Ще посоча само няколко примера: нищо не е писано за отношението ни по влизането в Европейския съюз – за американската глобализация и нейната военна интервенция по света, за настаняване на чужди бази в страната, по етническия въпрос също трябва да имаме становище. Напоследък църквата прави усилия да се намеси в образованието, като въведе вероучението за изучаване.

Нима, като сме противници на държавата, да не се интересуваме тя къде харчи парите, които събира от нас под формата на данъци и други обири? Нима е погрешно да се иска насочване на повече средства към един или друг сектор в икономиката или в други обществено полезни мероприятия, като в здравното или просветно дело? По-горе казах, че най-лесно е акъл да даваш и недостатъци да намираш. Отново се впуснах в морализаторство и наставничество, това е присъщо на възрастните. Моля за извинение.

Завършвайки, искам да синтезирам казаното дотук в няколко стиха. Доколко съм успял вие ще прецените:

Кои сме ние?
На богомилите сме потомци
За еретици обявени,
на клади сме горели
и пак сме оцелели
през вековете!
Борбата и днес продължава
с всяка власт и държава.
Ботев ни вдъхновява,
Бакунин на бунт ни зове!
Да сринем таз трагична
система,
която живота на всеки
отнема.
Анархизмът е нашият
светъл идеал
За него всеки от нас
живота би си дал.
Със стремежа на
новото време
идеите си в дело
да претворим!
„Свят без Бог
и господар
в мир с усмивка
всеки да живей.“ •

27.XI.2006
Христо Велинов
Карлово
(публикуваният текст е с малки съкращения)

ПО ПОВОД 106 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ДЕЛЧО ВАСИЛЕВ ДЕМИРЕВ

Не се прекланям пред никакви небесни и земни кумири

В един от текстовете – „Рицарят на платоничната любов" – поместени в книгата „Апокрифни архивни импресии" (М. Караиванов, ИК „Шрапнел", София, 2005) се цитират поредица пасажи от писма на хасковския културтрегер, журналист, поет и анархист Делчо Василев до платоничните му любови Радка Игнатова-Агая и Светла Стоянова. Наред с Делчо-Василевите любовни епистоларии, в същите писма се съдържат и интересни негови разсъждения из сферата на литературата, политиката, културата и философията, фрагменти от които привеждаме в настоящата публикация.

В писмо от 15 март 1978 г. до Радка Игнатова-Агая той пише между другото: „...Преди време имах възможност да се срещна със Свобода Бъчварова – дъщеря на международно известния български анархист Тодор Ангелов – Божаната, загинал в Белгия в борбата срещу нацисткия окупатор. Бях поразен от йезуитската доктринерност на тази уж високо образована жена, която въобще отрече баща ѝ да е бил някога анархист и най-гласовно ми заяви, че Божаната бил ни повече, ни по-малко с болшевишки възгледи и дори всячески съдействал на съветското контраразузнаване! Знаех, че Бъчварова е един от идеологическите рупори на Тодор-Живковия режим, но че ще лъже така безогледно никога не съм си представял! В този ред на мисли си спомням, че и Леда Милева, Гео-Милевата дъщеря, категорично отричаше, че баща ѝ е изповядвал анархистките идеи! Бил антифашист и толкоз! Впрочем сещам се и за още дузина примери в това отношение, което пък доказва, че народната поговорка „Крушата не пада по-далеч от дървото" не чини и пукнат грош в епохата на властващите марксисти-ленинисти!..."

В друго писмо до Игнатова от 4 юни 1979 г. Делчо Василев посочва защо въпреки застъпничеството на именития български поет и писател Людмил Стоянов за него, когато след 9 септември 1944 г. е репресиран от болшевико-комунистическата власт, той не изпитва твърде положителни чувства спрямо персоната му: „...А това е така, скъпа ми Агая, понеже още през 1931 г., в едно от многобройните си писма до мен Антон Страшимиров, който беше пределно честен и прям човек, характеризира Людмил Стоянов по следния начин: „Дарбата не оправдава безчестието. Ето защо трябва да се подбират не само даровити сътрудници (тук се намеква за Делчо-Василевия вестник „Идеи"- б. а.), но и почтени. Людмил Стоянов не е от последните. През дните на страшни премеждия (събитията в периода 1923-1925 г., – б. а.) излезе и той с разказ против убийците. Но те му обещаха директорство в театър, та той излезе в печата с изявление, че разказът му е от времето на моята кампания срещу убийствата. Никой тогава не ме руга тъй неистово, както Людмил Стоянов в „Демократически сговор" и „Мир". А убийците (превратаджиите от 9 юни 1923 – б. а.), след като го употребиха за своята кауза, не му дадоха театъра, а някаква съвсем мъничка служба. И затова моя недостоен човек започна пак да подава рога сред идейните левичарски среди... Ще кажете: даровит човек е, не може ли да се поправи? – Не, за жалост. Следя го от четвърт век, аморална личност." И Страшимиров, Агая, се оказа безусловно прав. Подир съветизирането на България Людмил Стоянов възпя Ленин, Сталин, Комунистическата партия. За туй си и получи наградите: герой на социалистическия труд, народен деятел на културата, лауреат на Димитровска награда, пръв лауреат на международна литературна награда „Максим Горки"... Въобще гениален конформист!"

В писмото си до Светла Стоянова – 10 април 1980 г., – която се увлича от поезията и съчинява стихотворения, отпечатвани по вестниците, Делчо Василев пише по един щекотлив въпрос, а именно за етичния образ на българските писатели, поети, учени – изобщо интелектуалци: „...Раболепници и угодници у нас бол! Та кой може да отрече факта, че болшинството от днешните млади партийни литературни ментори преди 9 септември бяха Бранници и Легионери? Аз не ще споменавам имена – те са публична тайна... Всъщност всеки художествен творец си има своите негативни страни. Аз, например, бих могъл да ти разкажа много неща за негативите на доктор Асен Златаров, макар, че това не ми попречи да стана секретар на юбилейното му честване в Хасково, да пиша цикъл статии за него в „Утринна поща" и да участвам със специална статия в юбилейния сборник, един екземпляр от който ми е подарен с автограф лично от Златаров... Негативи има и Багряна – ами, че тя си изпоплака очите за смъртта на Цар Борис, после пък ридаеше на поразия при кончината на Георги Димитров и Йосиф Сталин – вопли отразени в стихотворенията ѝ по този повод. Негативи има и Димитър Димов, още повече, че като антитеза на прекрасната му книга за испанските анархисти написа „Почивка в Арко Ирис", където неговата писателска съвест дегенерира... Същото бих казал и за Блага Димитрова, която между впрочем бе любовница на един от най-добрите ми приятели-съидейници, а сега поетесата енергично клейми писателя-дисидент Александър Солженицин... А какво да кажа за прехваления писател Георги Караславов – най-яркият проводник и защитник на деспотизма и на сталинизма в литературата!... Негативи в характера си имам и аз, прелестна моя Светла, наивност и сантиментализъм колкото щеш! Освен това, огромната ми обич към Веселин (син на Делчо Василев – б. а.) ми изигра, ако мога да се изразя така – лоша шега. За да му осигуря сносно жилище, защото бащината ми къща, построена още в турско време, бе обявена от общинските власти за „грозяща за сутване", взех сума ти заеми от мои съидейници-анархисти из цяла България и се започна строителство – все още незавършено. Възрастта ми напредва – вече карам 79 години, усещам осезателно как физически отпадам и не виждам как и кога ще върна заемите на своите другари. Това ми е най-големият дерт и душевно ме разяжда като раково заболяване..."

> „Дарбата не оправдава безчестието."

Делчо Василев споделя със Светла Стоянова и някои свои „литературни" преживелици в неговия роден град Хасково. В предълго писмовно послание до нея – 10 декември 1980 г. – четем следния пасаж: „На няколко пъти бях посещаван от Петър Ангелов – първи зам. председател на ИК на ОНС – голям партиен и обществен фактор в Хасково. Придружаваха го професор Гочо Гочев и поетът Никола Инджов, който уж бил хасковлия, но аз го познавах само по име: живее в София и дълги години живя в Куба като пратеник на БКП и на Писателския съюз. Предоставих им някои мои писания – белетристични, поетични и публицистични. И тримата гости проявиха изключителен интерес към тях и по-специално към студията „Тома Измирлиев – като писател-сатирик и поет-антифашист". Инджов разпалено и ентусиазирано почна да ме увещава, че ако му дам моя си материал, то, разчитащ на връзките си, които лично имал с редакции и издателства, студията ми щяла да бъде издадена незабавно, защото досега у нас почти нищо не било писано за Тома Измирлиев и той бил „държан в сянка", докато аз съм го познавал най-добре от всички други... Улових се на въдицата на моя вагабонтин Никола Инджов и тъй като студията ми бе написана със ситни редове, трябваше наново да я преписвам на широки редове, за да бъде четлива... Повече от месец продължи това титанично преписване, но накрая, когато бях вече готов (Инджов ми бе обещал, че ще дойде нарочно в Хасково, та да вземе ръкописа) – аз останах като зашеметен, изпитах страшно възмущение, узнавайки, че поетът и писателят Инджов дошъл в Хасково, устроил си среща със своите почитатели, а при мен не се яви и досега... Писах му препоръчано писмо (той живее в София – на ул. Граф Игнатиев №8) на какво се дължи неговото безчестно поведение – той мълчи като риба. Всичко това ме убеждава, че са се намесили „отговорни фактори", които са му заповядали да скъса всякакви връзки с мен – проклетият свободолюбец, непримирим към всяко раболепие и лакейство на казионните писатели-драскачи... Ала защо ли да се тормозя от една такава мерзостна действителност, скъпа моя Светла!? Аз съм се обрекъл до края на живота си да държа високо неопетненото знаме на свободната си съвест и да не се прекланям пред никакви небесни и земни кумири!" •

Марин Караиванов
Хасково

Величието на Левски

Отново е годишнината от смъртта на Левски! Отново ще се насочим мислите си към делото и подвига на легендарния знаменосец, неуловимия бунтовник, безстрашния революционер: ЛЕВСКИ, ДЯКОНЪТ, АПОСТОЛЪТ!

Колкото годините ни отдалечават от датата на неговата физическа смърт, толкова неговият духовен образ израства все по-светъл, все по-величав в съзнанието на всинца ни.

Всички го адмирираме! Всички го обожаваме! Всички се гордеем с него! И все пак малцина разбират истински. Малцина разбират в какво се крие силата на Левски!

Та как биха могли да го разберат жалките и дребни душици, които треперят за ежедневието, за „гечинмека" (поминъка) си, за глупавото си „делнично съществуване"?

Как биха могли да го разберат малодушните страхливци, които имат заешки сърца и кръвта им се смразява, когато само шумка шумне, а щом сирената засвири въздушната тревога изгубват и ума, и дума?

Такива пъзльовци не са потомци на дякона Левски! Те са родени за шмекери, мошеници, за търгаши и спекуланти!

Потомците на Левски са храбри и смели, като самия него. Те пламтят от жаждата да се самораздават за народа си, за идеята на свободата да изгорят в подвига на своето самоотречение!

Защото величието на Левски е именно в неговото гордо и смело всеотдайно самопожертвуване за делото на народното освобождение!

Спомням си как Тургенев се бе изразил в романа „В навечерието" за делото на българина Димитър Инсаров чрез думите на своята героиня Елена: „Освободить свою родину! – эти думи страшно выговорить, – так они велики!"

А Димитър Инсаров е един малък, твърде малък Левски!

Какво да кажем за подвига на Левски, който седем години гори в огъня на премеждията в революционните кипежи и накрая увисна горд и невъзмутим на бесилката?

Не! Неговият подвиг и безсмъртно дело с думи се не изразяват, нито се нуждаят от суетни и глупави славословия. Подвиг и дело са нужни, с дела и саможертва ще докажем, че разбираме истинското величие на Левски, че сме достойни негови потомци, че сме готови да изминем смело стръмния и кървав път на Голгота, който единствен извежда до Истината, Правдата и Свободата! •

Делчо Василев

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Глобализация и антиглобализъм

» » » продължава от миналия брой

Главни партньори в глобалната „игра" на свръхсилата САЩ, която с Канада и Мексико образува конгломерата НАФТА и нейните реални и потенциални конкуренти от рода на ЕС (или очертаващите се в перспектива колосални блокове на Европа с Русия и на Япония с различните „дракони", „тигри" и Китай), са Мултинационалните компании, чийто капитали са се преплели и смесили до неделимост. Това обаче не позволява да говорим за „денационализация" или интернационализиране на капитала, както и не означава, че центърът на тежестта на световният капитализъм е неизменен. В днешния свят доминиращо положение в тези компании имат американските капитали и броят на американските милиардери е най-голям, но неравномерното икономическо развитие на различните зони или коалиранията на „всички срещу един" може в недалечно бъдеще да променят радикално съотношението на силите. Освен това армиите на партньорите-конкуренти не са изоставили своите „национални доктрини за сигурност" и „идеалите" си, нито са свили знамената. Поради което върху идеалния проект на монолита – Световната империя на капитала под егидата на САЩ – още от сега могат да се видят пукнатини, които при всяка по-голяма криза заплашват да го превърнат в купчина развалини. Твърде е възможно двете световни войни от миналия век да заприличат на буря в европейската водна чаша в сравнение с тези, за които явно или тайно се готвят участниците в днешното „партньорство за мир" и глобализиране на света.

Без да навлизаме в сферата на прогнозирането и футурологията, нека се върнем отново към процесите на глобализация на капиталите и на пораждаите от това проблеми. Ролята на „роботронната революция", по-специално на електронните комуникации (интернет и други) е първостепенна. Посредством тези революционизиращи открития, движението на финансовите потоци, инвестициите и борсовите спекулации се извършва в реално време и в планетарен мащаб – 24 часа върху 24 и 7 дни върху 7 – като се пренасят символични, а не „реални пари". Това движение не се контролира от никого и от него борсовите спекуланти печелят милиарди, които дори не се облагат. И понеже играта в този хазарт е с нулев резултат и за разлика от тази в казината не поставя ограничения за размера на разиграваните залози, печеливши се оказват винаги едрите и най-едри борсови „играчи", които обират спестяванията на дребосъка и си ги „преразпределят" съобразно библейската максима: „Който има ще му се придаде, а който няма, ще му се вземе и малкото", за да му... дойде акълът.

Капиталите, които се движат непрекъснато на международния борсов пазар само за един ден, са два пъти по-големи от глобалните резерви на всички централни банки в света. Вследствие тяхната „мобилност" в глобалното финансово пространство и „закрепостяването" на работната ръка, чиято цена не се „глобализира", последната се оказа подложена на ударите на чуждестранната конкуренция върху националния пазар на труда, без да може да се защити чрез „класическите" средства за отбрана – синдикатите, чиито ръководители са напълно корумпирани и интегрирани в системата. У нас те са се превърнали в своего рода роботърговци, които получават комисионна от печалбите на робовладелците за доставките на туземни роби. Резултатът е поляризация както вътре във всяка страна, така и между Севера и Юга или Запада и Изтока. Навсякъде разликата между богатите и бедните продължава да се увеличава неравноускорително, мярка за което е съотношението на доходите на човек от населението. Страните от Г-8 (като изключим Русия), в които живее около 10% от населението на земята, притежават над 50% от „глобалната икономика". Но свръхбогаташи има и в най-бедните страни на Африка и Южна Америка, без да говорим за олигарсите на Изток. Източникът на тяхното богатство е властта, с чиято помощ те ограбват ежегодно стотици милиони. Петстотин милиардери, 95% от които се падат на Първия свят, имат доходи колкото половината от човечеството, живеещо в Третия. В същото време и в най-развитите страни се увеличава броят на тези, които наричат „нови бедни". Сред тях се срещат все повече представители на прословутата „средна класа". На улицата биват изхвърлени не само притежатели на университетски дипломи, но и висококвалифицирани специалисти. В противовес на тях, финансовите магнати, спекуланти и рентиери живеят в крезовски лукс и охолство. Една британска фирма „пуснала" бурканчета „Юбилеен мармалад" със златни люспи на цена 5000 лири стерлинги бройката – сума, равна на доходите на 30 африканци за година или на един от тях за целия му живот. Очевидно, докато пет и половина милиарда бедни кротуват, ще трябва да се задоволят с екскрементите на „златния" половин милиард, обитаващ планетата.

Увеличаващата се безработица, вследствие развиващата се в условията на капитализма Роботронна (научно-техническа) револю-

» » » продължава на страница 11

МИЛА РОДНА КАРТИНКА

Мел Гибсън – президент!

„За такъв келепир и по-надолу ще целуна"

По конституция „президентът е държавен глава. Той олицетворява единството на нацията и представлява Република България в международните отношения." Тоест, основните функции на президента са да олицетворява и да представлява (онова измислено нещо, наречено нация). Точно за това си говорихме по Нова Година у дома, гледайки нашия любим президент Гоце да олицетворява и представлява историческото щастие на нашият народ по случай влизането в ЕС. Разбира се, че ни е любим, след като го избрахме със 76% от 41% избирателна активност срещу свръхалтернативния кандидат Волен Сидеров.

Но, като един ненаситен електорален елемент взех, че се замислих, какво всъщност олицетворява Гоце? Гледам един човек, пременен по-добре от всички българи, с охрана от снажни гвардейци и подпухнало лице, който със самодоволна усмивка се развява напред-назад, без да има нищо общо, нито пък да се интересува от хората, които представлява. Това е човек, който олицетворява една класа, самоназначила себе си за олицетворители, управители и укротители на де що има живо и неживо в пределите на държавата България. И голяма част от неговите избиратели, а и от избирателите на „алтернативните", са доволни, че техният представител изглежда по този начин. Защото за тях това е начинът, по който изглеждат „големите" хора – хората, които решават вместо тях. Начинът, по който винаги са изглеждали, наложен още от времето, когато най-големият простак в селото решил, че трябва да е шеф и глупаците са му повярвали. На тези избиратели им е хубаво, че и те си имат местен простак – с палтото, гвардейците и торбичките под очите. Нищо, че ходят с едно и също прокъсано палто вече седма година, нищо, че полицията пази бандитите от тях, и нищо, че подпухват не от лакомия, а от долнокачествените храни, които с мъка успяват да си купят.

Е, аз не бих искал моят представител да изглежда така. Ако някой някъде ще ни представя, той трябва да изглежда така, както изглеждаме ние в собствените си очи. Ние не сме тузари с костюми, губещи времето си в официални любезности и благотворителни решения с космическа важност. Но бих искал да сме хора, които имат проблеми, признават си го и се борят с тях. Които винаги са готови да си подадат ръка. Които гледат смело в бъдещето. Защо нашият представител да не изглежда такъв – смел, верен и благороден? И защо да не е малко по-красив? Затова призовавам: Мел Гибсън – президент! •

Златко Костадинов

ПРОЧЕТЕНО В ПРЕСАТА И ПРЕСОВАНО В ПРОЧИТА

Електрошок

В-к Телеграф, 25 януари 2007 година:

„Софиянци ще получат по-високи сметки за потребената електроенергия през януари, предупредиха от „CEZ Електро България".

От електрическото дружество обясняват, че причината за завишаването на сметките е, че през декември бяха съкратени сроковете за отчитане на електромерите с 3 до 7 дни заради законовото изискване за преструктурирането на електроразпределителните дружества. Тогава обаче и потребителите са имали по-ниски от обичайните сметки, отбелязват от CEZ. Сега съответно се удължава периодът на консумация на 33 до 37 дни, защото дружеството се връща към старите си графици за отчитане на електромерите.

ПРАКТИКА

С цел съкращаване на времето на заплащане на електроенергията, в столицата фискалният бон за заплатените от клиентите суми не съдържа информация за консумираната електроенергия, обясниха от дружеството. В случай, че даден клиент от София не е получил съобщение или изяви желание да се запознае с показанията на електромера, в момента на плащане той може да получи тези показания в допълнително отпечатан документ."

Въпроси:

1. С колко ***точно*** ще бъдат завишени сметките и къде пише, че може така?
2. Дали завишаването няма да е допълнително завишено от страна да CEZ, заради желанието им за по-голяма печалба?
3. На документа, който се издава от продавача, „фискален касов бон", не трябва ли да има точно упоменато какво и колко е купил купувачът, както и цената, разбира се?

Примерни отговори:

1. CEZ: „Ще правим каквото си искаме. Нали сега токът е наш!"
2. CEZ: „Естествено! Ама вие не се сърдете, нищо лично, просто бизнес. Вие сте тези, които се оставят да ги баламосват!"
3. НЕК: „А вие какво искате – хем в Европа, хем без два реактора, хем да не продаваме ток, хем по-ниски цени ли? А дупката в хазната вие ли ще я запълвате (риторичен въпрос)?" •

mars_3

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Глобализация и антиглобализъм

» » » продължава от страница 10

ция, се придружава от глобализацията на инвестирането на капитали, критерий за което е максималната (най-голямата) печалба и от износа на цели производства в страните с най-евтина работна ръка. Финансовата глобализация и делокализацията на индустрията се придружават от съкрушителни удари срещу социалните придобивки (здравеопазване, образование, пенсионно осигуряване и т. н.) и от натиск върху заплатите. Тези резултати се чувстват най-осезателно от „бачкаторите“, безработните и пенсионерите в слаборазвитите страни (към които въпреки европейското си членство принадлежи и България). Намаляването на доходите на най-широките слоеве от населението води до свиване на вътрешния пазар и търсенето на компенсации навън. Но износът не е решение, защото, ако той се търси от всички страни в тая посока, сметката няма да излезе поради най-елементарни изчисления: не е възможно всички да постигат едновременно реализация на излишъците си в експорта, защото износът на една страна е внос за друга, а сумата или балансът на всички участници в световната търговия е равен на нула! Затова отделните сметки за едни са в плюс, а за други са „на червено“ и първите са за съхранение на статуквото, а вторите за ревизията му. Тогава, в резултат на агресивния дъмпинг и сблъскване на виталните интереси на различните капитали върху световния пазар, се търси преразпределянето му. При определени обстоятелства и условия последното се придружава от локални или световни войни. Затова розовите надежди и обещания, че от глобализацията ще спечелят всички, са поредната измама. Икономическата „игра“ както вече отбелязахме, е игра с нулева сума, поради което за едни тя е „шанс“ или сватба, но за други (и тези „други“ са 80-90% от населението на Земята) глобализацията е брадва. Два милиарда души не познават електричеството. Телефоните в Индонезия, Бангладеш, Нигерия и Египет взети заедно са по-малко от тези в Канада, а ползващите интернет в Черна Африка са само няколко хиляди души. Такава е „глобализацията на информацията“.

Не по-малко убийствена е ролята на такива финансови инструменти на глобализацията като Международния валутен фонд или Световната банка. Много от „развиващите се страни“ не са в състояние да изплатят дори лихвите по старите и са принудени непрекъснато да сключват нови заеми. Изплащането на външния дълг поглъща положителното салдо от баланса (когато има такова салдо) и ликвидира всякаква възможност за развитието им. Към това се прибавя и проблемът с „дефицита на интелектуален потенциал“, свързан с недостига на средства за образование, здраве и храна, към които се добавят кражбите на мозъци от Мултинационалните компании.

Колкото и незначителна да е „таксата на Тобин“ от 0,25% върху транзакциите между световните борси, събраната сума от 1300 милиарда долара би била достатъчна, за да се преодолеят за няколко години поне най-крещящите форми на бедност и изостаналост в „Третия“ и останките от бившия „Втори“ свят, където живее над 80% от населението на планетата. Но провеждането дори на такива скромни мерки се нуждае от „просветен капитализъм“, подобен на „просветения абсолютизъм“, който не спаси феодализма от революциите, но ги забави с едно-две столетия. Да се очаква такава „етика“ от печалбарите, властниците и господарите на днешния свят е наивност по-лоша от грабеж.

И всичко това става когато, както казва цитираният вече Карлсон, за последните шестдесет следвоенни години населението на планетата се е удвоило, а производството на продукти е нараснало пет пъти; за двадесет години търговията със стоки се е утроила, а с капитали се е увеличила 70 пъти. Съотношението между капиталовите транзакции чрез борсите и съвкупността на сумите за ежегодния внос и износ на стоки и услуги на световния пазар е достигнало 10:1. Необузданата спекула на борсите заплашва финансовия „мехур“ със спукване и кара дори спекуланти от ранга на Джордж Сорос да предупреждават борсаджиите, че финансовата криза може да се превърне в социална експлозия, сравнима с ядрена катастрофа.

За разсейване на разпространяваните особено в Европа илюзии по отношение на „социалната държава“ и „социалния капитализъм“ (към които наши „теоретици“- диуретици като покойния професор Чавдар Кюранов прибавят и „социалната“ глобализация) съдейства и политиката на неолибералите или неоконсерваторите, към която са съпричастни и социалдемократите от рода на Шрьодер и Тони Блеър, за да не цитирам и останалите социалдемократически слуги на капитала, отдавна отказали се дори от приказките за социализъм и класова борба. Разните „Интернационали“ са напълно интегрирани в днешната система, докато 70% от населението на Стария континент не може да удовлетвори съвременните си потребности, а 10% са безработни, тоест напълно изключени от оборота. •

(следва)

Георги Константинов

ФАКТИ И СЪБИТИЯ С КОМЕНТАР

Садам е мъртъв

Буш увеличава окупационния корпус в Ирак

Преди малко повече от две хилядолетия големият римски пълководец Гай Юлий Цезар изрекъл знаменитата фраза: дойдох, видях, победих!

Нещо подобно искаше да направи в Ирак американският президент Джордж Буш, само че не се получи. Той дойде, видя и без да е победил, остави легионите си да сгрибат там.

Мнозина може да се запитат, защо след като изпълни мисията си, не се изтегли от страната? Когато започна войната, си беше поставил няколко главни задачи, поне така бяха лансирани пред обществеността. Първо татко му трябваше да освободи Кувейт, който Садам има неблагоразумието да окупира, под предлог, че е откъсната от Ирак територия. Буш Старши не беше съгласен с това поради засегнати интереси и изгони иракчаните. Второ, трябваше да открие оръжия за масово поразяване, каквито предполагаше, че Садам притежава и с които уж можел да атакува Запада за броени часове. Това се оказа не само чиста глупост, но и старателно стъкмена от Буш и Блеър мистификация.

Трето, искаше да освободи Ирак от диктатурата на Садам. Това вече е извършено. Садам бе хванат, осъден и екзекутиран. Но в страната не настъпи мир. Вместо спокойствие, се появи още по-голям раздор между религиозните секти. Страната е съсипана, ежедневно се извършват атентати, всеки ден загиват десетки и стотици хора. Убитите и осакатени иракчани вече наброяват стотици хиляди. И не се вижда краят на тази разруха.

Вместо да изтегли от Ирак американските сили, Джордж Буш иска да увеличи военния контингент с нови 21500 души – горе долу колкото са убитите и ранените – 3008 убити и над 24000 ранени.

За Буш обаче жертвите са оправдани – от интересите на американската олигархия.

Щом обявените задачи са изпълнени, а американските войски не само остават, а даже се и увеличават, изглежда, че намеренията му са били съвсем други. Както мнозинството предполага, цялата работа е била да се доберат до иракския и кувейтския петрол, а дерджето на иракчаните и тяхното спокойствие и благоденствие е прах в очите. За бушевите няма значение, че Ирак е разорена страна, че бяха унищожени безценни исторически паметници, че американските войски изиграха ролята на варварите, разграбили преди 14 века Западната римска империя.

За нас обаче е по-важно да се запитаме какво търсим още в Ирак, чии интереси защитаваме? Защото нито си върнахме дълговете, нито получихме поръчки, както казваше Соломончо, а харчим пари, които са ни страшно много необходими в страната. А военният министър заявява, че сме готови да изпратим нова военна част. Идиотска работа, а някои още питат и се чудят защо навремето сме изпратили военна част в Чехословакия. А защо изпращаме сега и не само там, ами и в Афганистан, и в Косово, и в Босна и Херцеговина, че някъде даже и в Аржентина?

Досега войната в Ирак е глътнала 370 милиарда долара, а за тази година се искат още 170. Да му мисли американският работник. Ние сме вече богати европейци. •

Г. Божилов

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Мисли на глас

Как ще се разберем,
като не се чуваме.

В България всеки говори,
а никой не иска да слуша.

Как да водим диалог –
всеки мисли се за бог.

Говорят за икономически ръст,
а ни показват среден пръст

Боса и гола е нацията –
язък за демокрацията!

Разделно демократично време –
едни-други ще се изядеме.

Каква ти демокрация!
Убийства и грабация –
едни бързо богатеят,
а други бавничко беднеят.

Това, което народът изгради,
сега от единици успешно се граби.

Днес у нас голяма е борбата
за преразпределение на благата.

Изтекоха мозъците ни в чужбина,
защото имат мащеха Родина.

Политици от една порода –
всички грабят от народа.

Грижа за пенсионера
Пенсията му увеличиха два пъти за година,
а той пак недоволен, взе та се спомина...

Васил Гьошев, Кюстендил
пенсионер 68 години

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Свобода

Мина погледна през малкия решетъчен прозорец, който не се затваряше добре и през зимата ставаше нечовешки студено. Изпълнените ѝ с празнота очи съзряха една пеперуда, която ту политаше, ту кацаше на малкото първазче. „Толкова е крехка, толкова красива и изящна“, мислеше Мина. За миг очите ѝ се напълниха със сълзи и тя затвори прозореца – единствената светлина, единствената ѝ пролука към света. Извърна слабото си тяло и седна на твърдия нар. Избърса сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, и се замисли като малко дете. „Защо има хора, които грабят свободата? Защо хората не могат да правят това, което искат? Защо не може да са свободни?“ И пак заплака. Пустите ѝ очи се превърнаха в едно малко солено море. „Как искам да съм пеперуда – прошепна през сълзи. – Щях да летя, да видя целия свят, щях да крещя, че съм свободна, нямаше да има граници и закони, които да притискат и мачкат свободната воля“.

Но никой не я чуваше освен четирите стени – неин враг и приятел. Тя познаваше до болка всяко ъгълче. „Да, смачкаха ме“ и започна да плаче неистово. В този момент се отвори долната пролука на желязната врата. Мина дори не махна дланите от очите си. През пръсти видя захвърлен къшей хляб и купа бульон. Груб глас ѝ каза: „престани да квичиш, защото ще те пребия отново“.

Мина бе затворена в наказателното отделение. Бяха изминали няколко години от кръвопролитните работнически стачки, обхванали цялата страна. Тогава тя току-що бе навършила 18, но бе принудена да работи, за да се изхранва и да помага на семейството си. Беше в затвора като подстрекател. Такава беше съдбата на всички анархисти, оцелели след спонтанните и неорганизирани бунтове.

Мина избърса сълзите и погледна пак към прозорчето. Там някъде бе свободата. В този миг пеперудата намери пролука и кацна на дланта ѝ. Мина се усмихна за първи път, откакто беше в затвора, и каза: „Ще те кръстя Свобода, защото достигаш там, където човек е най-унизен и нещастен“.

Тя разказа на пеперудата как властта упреква, граби, бие, съди, наказва, затваря, разстрелва всеки, който иска да бъде свободен. „Аз исках народът да се бори, да покажем, че може да сме родени роби, но не ще умрем такива. Но не! Те не ни оставят да живеем, както искаме. Не ни оставят да четем, каквото искаме. Не ни оставят да дишаме дори въздуха, който искаме...

Мислят, че взеха свободата ми, като ме затвориха тук. Но не – аз съм силна, защото искам да бъда свободна...

А ти Свобода, лети, лети и покажи, че всеки носи в себе си тази красота на Земята – Свободата.“

Оля

АНАРХО КАЛЕНДАР

„АКО СПЕЧЕЛЯ, ПЕЧЕЛИ ЦЯЛ НАРОД. АКО ЗАГУБЯ, ГУБЯ САМО МЕНЕ СИ.“

Васил Левски

- На 01.02.1931 г. в Хасково излиза брой първи на бюлетина на земеделската анархо-синдикална конфедерация „Власовден“, под същото име.
- На 05.02.1894 г. в Париж е гилотиниран анархистът Огюст Ваян, хвърлил малка бомба във френския парламент, като символичен жест, без намерение да убие никого.
- На 06.02.1878 г. революционерката Вера Засулич извършва покушение срещу един от ръководителите на царската тайна полиция, генерал Трепов.
- На 07.02.1942 г. в един от лагерите на болшевишкия Гулаг, умира българският анархист Желю Грозев.
- На 08.02.1921 г. в град Дмитров умира големият теоретик на анархизма Пьотр Алексеевич Кропоткин.
- На 10.02.2005 г. в София умира деецът на анархо-синдикалното движение, участник в Испанската революция, Никола Младенов.
- На 11.02.1991 г. в София умира анархстът Идаку Христов, концлагерист от „Богданов дол“ и „Белене“.
- На 13.02.1893 г. в село Бобошево е роден анархистът Александър Сапунджиев.
- На 14.02.1894 г. в Ямбол е роден анархистът Георги Шейтанов.
- На 15.02.1907 г. в София под редакцията на Михаил Герджиков излиза брой първи на анархисткия вестник „Свободно общество“.
- На 16.02.1844 г. в Лондон е роден анархистът Джеймс Гийом, деец на Международната работническа асоциация (I-ви Интернационал).
- На 18.02.1924 г. обкръжени в къща на улица „Доростол“ №28, в София, след седемчасово сражение с полицията загиват анархистите Георги Лазаров Георгиев и Иван Димитров Минчев.
- На 19.02.1873 г. в София е обесен легендарният български революционер Васил Левски.
- На 20.02.1931 г. във Франция умира един от основателите на Килифаревската анархистка чета Димитър Бълхов, емигрирал след събитията през 1925 г.
- На 29.02.1924 г. в София, под редакцията на Кирил Радев излиза брой първи на анархисткия вестник „Зов“.

АНАРХО РАДИО ПРОГРАМА
ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искаме ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

http://a-bg.net/dve.m3u

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска – Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв.
12. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни – Кръстьо Г. Хаджииванов	3,50 лв.
15. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура – Рудол Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години – Иван Дрындов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист – Славейко Павлов	4 лв.
25. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв.
26. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв.

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4.**

ПОМОЩИ ЗА „СВОБОДНА МИСЪЛ“

1. **Милена Иванова, Перник**	**5 лв.**
2. **Ангел Врачев, село Баня**	**6 лв.**
3. **Станчо Кърпаров, село Бъта**	**10 лв.**

Нашият дългогодишен сътрудник Георги Калчев от Варна изпрати 120 лв, за да бъдат абонирани читалищата от град София за вестник „Свободна мисъл“. Той призовава всички читатели на вестника да помогнат той да стига до читалищата и библиотеките в техните градове.

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10 ТБ ОББ АД, клон Перник

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! *Ръкописи не се рецензират и не се връщат!*

уебсайт на ФАБ: ***www.a-bg.net***
уебсайт на „Свободна мисъл“: ***sm.a-bg.net***
имейл на ФАБ: ***fab@a-bg.org***

телефони за връзка с ФАБ

0889 662 855 0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка ***„Свободна мисъл“***
печат ***„Унискорп“ ООД***

АБОНАМЕНТ 2007

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв.; за 6 месеца – 3,00 лв.; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ
Каталожен номер 649